

Boljša pot

Ellen G. White

1. Božja ljubezen do človeka

Narava in razodetje nam pričata o Božji ljubezni. Naš nebeški Oče je vir življenja, modrosti in veselja. Poglejte samo čudovito in krasno naravo. Pomislite, kako čudovito je urejena ne le za potrebe in srečo ljudi, marveč tudi za vsa druga bitja. Sonce in dež, ki razveseljujeta in osvežujeta zemljo; griči, morja in ravnine — vse nam govori o Stvarnikovi ljubezni. Bog je, ki zadovoljuje vsakdanje potrebe vsega, kar je ustvaril. Čudovite Psalmistove besede pravijo:

“Oči vseh zaupno gledajo vate,
in ti jim daješ njih jed o pravem času;
svojo roko odpiraš
in sitiš, kar koli živi, po volji.”¹⁾

Bog je človeka ustvaril popolnoma svetega in srečnega; lepa zemlja pa ob izhodu iz Stvarnikovih rok ni imela na sebi niti sledu propadanja ali sence prekletstva. Prestopek Božjega zakona — zakona ljubezni — pa je prinesel na svet gorje in smrt. In vendar se Božja ljubezen razodeva tudi sredi trpljenja, ki ga je povzročil greh. Pisano je, da je Bog preklel zemljo zaradi človeka.²⁾ Trnje in osat, težave in preizkušnje, ki prepletajo njegovo življenje z garanjem in skrbjo, so dane za njegov blagor kot del vzgojnih sredstev, ki jih je Bog načrtoval, da bi človeka zopet dvignil iz pogube in ponižanja, kamor ga je pahnil greh. Kljub temu da je ta svet padel, ni samo kraj žalosti in bede. V sami naravi je najti sporočila upanja in tolažbe. Na osatu rastejo rože in trnje je pokrito s cvetjem.

“Bog je ljubezen” piše na vsakem brstečem popku in na vsakem poganjku travne bilke. Ljubke ptice, katerih vesele pesmi odmevajo v zraku, okusno obarvano cvetje, ki v svoji popolnosti dišavi ozračje, visoka gozdna drevesa s svojim bujnim zelenjem — vse to nam govori o nežni očetovski skrbi našega Boga in o njegovi želji, da bi osrečil svoje otroke.

Božja beseda razodeva njegov značaj. On sam je razglasil svojo neskončno ljubezen in usmiljenje. Ko je Mojzes prosil Gospoda: “Pokaži mi, ... svojo slavo,”³⁾ je Gospod odgovoril: “Storim, da pojde mimo tebe vsa moja dobrot.”⁴⁾ To je njegova slava. Gospod je šel mimo Mojzesa in govoril: “Gospod, Gospod, mogočni Bog, poln usmiljenja in milostljiv, počasen za jezo in obilen v milosti in resnici, ki hrani milost tisočim, ki odpušča krivico in prestopek in greh.”⁵⁾ On je “milostljiv in poln usmiljenja, počasen za jezo in obilen v milosti”,⁶⁾ ker “se veseli milosti”.⁷⁾

Bog priteguje naše srce z nešteti dokazi na nebu in na zemlji. Razodeva se nam po naravi in v najglobljih in najnežnejših pozemskih vezeh, ki jih človeško srce sploh lahko zaznava. Vendar nam tudi to samo nepopolno opisuje njegovo ljubezen. Kljub vsem tem danim dokazom ljudje s strahom gledajo na Boga, ker jih je sovražnik vsega dobrega tako zaslepil, da si ga predstavljajo kot strogega in neizprosnega. Satan je zapeljal ljudi, da imajo Boga za bitje, čigar glavna lastnost je neizprosna pravičnost — namreč da je nekdo, ki je strog sodnik ter krut in natančen upnik. Stvarnika jim je predočil kot bitje, ki z nezaupljivim očesom preži na zmote in napake ljudi, da bi jih potem obiskal s sodbami. Jezus je prišel živeti med ljudi ravno zato, da bi svetu razodel neskončno Božjo ljubezen in s tem odstranil temno senco.

Božji Sin je prišel iz nebes razodeti Očeta. "Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Sin, ki je v Očetovem naročju, On ga je oznanil."⁸⁾ "Očeta nihče ne pozna, nego le Sin in komur koli če Sin razodeti."⁹⁾ Ko je eden izmed učencev prosil: "Gospod, pokaži nam Očeta,"¹⁰⁾ je Jezus odgovoril: "Toliko časa sem z vami, in nisi me spoznal, Filip? Kdor je mene videl, je videl Očeta; in kako ti praviš: Pokaži nam Očeta?"¹¹⁾

Ko je Jezus opisoval svoje pozemsko poslanstvo, je rekel: Gospod "me je pomazilil, da naj oznanim blagovestje ubogim, poslal me je, da oznanim jetnikom izpuščenje in slepcem izpregled, da izpustim zatirance na svobodo".¹²⁾ To je bilo njegovo delo. Hodil je okrog, delal dobro in ozdravil vse, ki jih je zatiral Satan. Bile so cele vasi, kjer iz nobene hiše ni bilo slišati bolečega stokanja, ker je šel Jezus tam mimo in ozdravil vse bolnike. Delo, ki ga je opravljal, je pričalo o njegovem božanskem pomaziljenju. Ljubezen, usmiljenje in sočutje so se razodevali v vsakem dejanju njegovega življenja. Njegovo srce je nežno sočustvovalo z ljudmi. Nase je vzel človekovo naravo, da bi lahko razumel njegove potrebe. Najpreprostejši in najsiromašnejši se mu niso bali približati. Celotno otročiče je vlekel k njemu. Radi so splezali na njegova kolena in strmeli v njegov zamišljen obraz, ki je žarel od ljubezni.

Jezus se ni obotavljal govoriti resnice, vendar je to vedno storil z ljubeznijo. V svojem ravnanju z ljudmi je bil vedno izredno pazljiv, vljuden in ljubezniv. Nikdar ni bil osoren, nikoli ni brez potrebe izgovoril stroge besede in nikoli ni prizadejal nepotrebne bolečine občutljivi duši. Človeške slabosti ni grajal. Govoril je resnico, vendar vedno z ljubeznijo. Obsojal je hinavščino, nevero in krivičnost, toda vedno je z žalostnim glasom izražal svojo ostro grajo. Jokal je nad Jeruzalemom, svojim ljubljanim mestom, ki pa ni hotelo sprejeti njega, ki je pot, resnica in življenje. Zavrgli so njega, zveličarja, ki pa jih je kljub temu nežno ljubil. Njegovo življenje je bilo življenje samoodpovedi in pozorne skrbi za druge. V njegovih očeh je bila dragocena vsaka duša. Čeprav se je vedno vedel božansko dostojanstveno, se je vendar z najnežnejšo pozornostjo približal vsakemu članu Božje družine. V vseh ljudeh je videl grešna bitja, katere je bil poslan rešiti.

Kristusov značaj je takšen, kakršnega je pokazal v svojem življenju. To je Božji značaj. Iz Očetovega srca so potekli tokovi božanskega sočutja, se razodeli v Kristusu in se izlili na ljudi. Jezus, nežni in usmiljeni Zveličar, je bil Bog, "ki je bil razodet v mesu".¹³⁾

Jezus je živel, trpel in umrl, da bi nas odrešil. Postal je "mož bolečin", da bi mi postali deležni večnega veselja. Bog je dovolil, da je njegov ljubljani Sin, poln milosti in resnice, zapustil svet nepopisne slave in prišel na pokvarjen in z grehom zastrupljen svet, ki je zatemnjen s senco smrti in prekletstva. Dovolil mu je zapustiti naročje njegove ljubezni in angelsko češčenje, da bi pretrpel sramoto, žalitev, ponižanje, sovraštvo in smrt. "Kazen ga je zadela zaradi našega miru in njegove rane so bile nam v ozdravljenje."¹⁴⁾ Opazujte ga v puščavi, v Getsemaniju in na križu! Brezmadežni Božji Sin je vzel nase breme greha. On, ki je bil eno z Bogom, je v svoji duši občutil strašno ločitev, ki jo je greh povzročil med Bogom in človekom. To je izvilo iz njegovih ust tesnobni vzklík: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?"¹⁵⁾ Breme greha, občutek njegove strašne grozote in ločitev duše od Boga — to je strlo srce Božjemu Sinu.

Ta velika daritev ni bila darovana, da bi se v Očetovem srcu zbudila ljubezen do človeka ali pa povzročila, da bi ga bil voljan odrešiti. Ne, ne! "Kajti tako je Bog ljubil svet, da je dal svojega

edinorojenega Sina.”¹⁶⁾ Oče nas ne ljubi zaradi te velike spravne daritve, temveč je to daritev priskrbel zato, ker nas ljubi. Kristus je bil posrednik, po katerem je Oče izlil svojo neskončno ljubezen na grešni svet. “Bog je namreč bil v Kristusu in je svet spravljal s seboj.”¹⁷⁾ Bog je trpel s svojim Sinom. S smrtnim bojem v Getsemaniju in s smrtjo na Golgoti je srce neskončne ljubezni plačalo ceno za naše odrešenje.

Jezus pravi: “Zato me Oče ljubi, ker jaz dam svoje življenje, da ga zopet vzamem.”¹⁸⁾ To pomeni: “Moj Oče vas je tako ljubil, da mene še bolj ljubi, ker sem dal svoje življenje za vašo odrešitev. S tem ko sem postal vaša Zamena in Porok, ko sem dal svoje življenje ter vzel nase vaše grehe in prestopke, sem postal še ljubši svojemu Očetu. Kajti z mojo daritvijo Bog lahko ostane pravičen in tudi Zagovornik njega, ki veruje vame.”

Nihče razen Božjega Sina ni mogel opraviti našega odrešenja, ker nam je Očeta lahko razodel samo On, ki je bil v njegovem naročju. Samo On je poznal višino in globino Božje ljubezni, da jo je lahko pokazal. Samo Kristusova brezmejna daritev za padlega človeka lahko izrazi Očetovo ljubezen do izgubljenega človeštva.

“Tako je Bog ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina.” Ni ga dal zato, da bi samo živel med ljudmi, nosil njihove grehe in kot daritev umrl zanje. Podaril ga je padlemu rodu. Kristus se je poistovetil s človeškimi potrebami in koristmi. On, ki je bil eno z Bogom, se je povezal s človeškimi otroki z nerazrešljivimi vezmi. Jezus “se iz tega vzroka ne sramuje imenovati jih brate”.¹⁹⁾ On je naša Daritev, naš Zastopnik in Brat, ki ima pred Očetovim prestolom našo človeško podobo in je za večne čase eno z rodom, katerega je odrešil — torej Sin človekov. Vse to pa zato, da bi dvignil človeka iz pogube in ponižanja zaradi greha, da bi lahko odseval Božjo ljubezen in se udeležil veselja svetosti.

Za naše odrešenje plačana cena, neskončna daritev našega nebeškega Očeta, ko je dal svojega Sina, da je umrl za nas, bi nas morala spodbujati k razmišljanju o tem, kaj lahko postanemo po Kristusu. Ko je navdihnjeni apostol Janez opazoval višino, globino in širino Očetove ljubezni do propadajočega rodu, sta ga prežela češčenje in spoštovanje. Ker mu je primanjkovalo ustreznih besed, s katerimi bi izrazil velikost in nežnost te ljubezni, je povabil svet, naj jo opazuje. “Poglejte, koliko ljubezen je dal Oče, da se imenujemo Božji otroci.”²⁰⁾ Kakšno vrednost je s tem dobil človek! Po prestopku so ljudje postali Satanovi sužnji. Z vero v Kristusovo spravno daritev pa lahko Adamovi potomci postanejo Božji otroci. S prevzemom človeške narave Kristus dviguje človeštvo. Padli ljudje so postavljeni tja, kjer po zvezi s Kristusom zares lahko postanejo vredni imena “Božji otroci”.

Takšna ljubezen se ne more z ničimer primerjati. Otroci nebeškega Kralja! Dragocena obljuba! Predmet najglobljega razmišljanja! O neprimerljiva Božja ljubezen do sveta, kateri ga ni ljubil! Ta misel osvaja našo dušo in podreja naš um Božji volji. Čim bolj proučujemo božanski značaj v luči križa, tem bolj spoznavamo milost, nežnost in odpuščanje, povezano z nepristranostjo in pravičnostjo ter vse jasneje zaznavamo številne dokaze brezmejne ljubezni in nežnega sočutja, ki presega materino sočutno usmiljenje do samovoljnega otroka.

2. Grešnikova potreba po Kristusu

Človeku so bile prvotno podarjene plemenite moči in uravnovešen um. Bil je popoln in v sozvočju z Bogom. Njegove misli so bile čiste in cilji sveti. Zaradi neposlušnosti pa so se njegove moči popačile, sebičnost pa je zasedla prostor ljubezni. Njegova narava je zavoljo prestopka toliko oslabela, da se ni mogel z lastno močjo upreti sili zla. Postal je Satanov suženj in bi to tudi večno ostal, če Bog ne bi posegel vmes. Skušnjavec je nameraval preprečiti uresničenje božanskega načrta v stvarjenju človeka in napolniti zemljo z gorjem in žalostjo. Rad bi namreč prikazal, da je vse slabo posledica Božjega stvarjenja človeka.

Človek je v svojem brezgrešnem stanju živel v srečnem občestvu z njim, "v komer so skriti vsi zakladi modrosti in spoznanja".¹⁾ Toda po storjenem grehu se človek ni več veselil v svetosti, temveč se je poskušal skriti pred Božjo navzočnostjo. Stanje neobnovljenega srca je še sedaj takšno. Ni v skladnosti z Bogom in ne najde veselja v občestvu z njim. Grešnik se ne bi počutil srečnega v Božji navzočnosti in bi zbežal iz družbe svetih bitij. Če bi mu tudi bilo dovoljeno stopiti v nebesa, se tega ne bi veselil. V njegovem srcu ne bi našel odziva duha nesebične ljubezni, ki vlada tam, kjer je vsako srce uglašeno s srcem neskončne Ljubezni. Njegove misli, zanimanje in spodbude bi se razlikovale od teh, ki napolnjujejo tamkajšnje brezgrešne prebivalce. Bil bi razglašen ton v nebeški melodiji. Nebesa bi bila zanj prostor muk. Želel bi se skriti pred njim, ki je luč in središče veselja v nebesih. Bog ne izključuje grešnikov iz nebes po samovoljni odločitvi; sami so se zaradi svoje neprimernosti izključili iz tega občestva. Božja slava bi bila zanje uničujoč ogenj. Z dobrodoščico bi pozdravili uničenje, samo da bi se lahko skrili pred obličjem njega, ki je umrl, da bi jih odrešil.

Sami ne moremo ubežati iz prepada greha, v katerega smo padli. Naše srce je hudobno, in sami ga ne moremo spremeniti. "O, da bi kdaj prišel čist iz nečistega! Niti eden!"²⁾ "Zato ker je meseno mišljenje sovraštvo do Boga, ker se Božji postavi ne pokorava, saj se tudi ne more."³⁾ Vzgoja, izobrazba, urjenje volje in človeški trud imajo svoje delovno področje, vendar so tukaj brez moči. Lahko sicer prispevajo k navideznemu poboljšanju obnašanja, ne morejo pa spremeniti srca ali očistiti izvirov življenja. Delovati mora neka moč od znotraj in novo življenje od zgoraj, da bi se človek lahko spremenil iz greha v svetost. Ta moč je Kristus. Edino njegova milost lahko oživi zamrle duševne sposobnosti in jih usmeri k Bogu, k svetosti.

Zveličar je rekel: "Če se kdo na novo ne rodi," če kdo ne dobi novega srca, novih hrepenenj, namenov in spodbud, ki vodijo v novo življenje, "ne more videti Božjega kraljestva."⁴⁾ Zamisel, da je dovolj v človeku razvijati samo tisto dobro, ki mu je že prirojeno, je usodna prevara. "Telesni (čutni) človek pa ne sprejema, kar je Božjega Duha, ker mu je neumnost, in ne more tega umeti, ker se mora duhovno razsojati."⁵⁾ "Ne čudi se, da sem ti rekel: Treba se vam je na novo roditi."⁶⁾ Za Kristusa je pisano: "V njem je bilo življenje, in življenje je bilo luč ljudem."⁷⁾ "Ni ga tudi pod nebom ljudem danega drugega imena, po katerem bi se mi mogli zveličati."⁸⁾

Ni dovolj, da samo razumemo Božjo ljubeznivo dobroto in spoznamo dobrohotnost in očetovsko nežnost njegovega značaja. Ni dovolj spoznati modrost in pravičnost njegovega zakona in zvedeti, da je utemeljen na večnem načelu ljubezni. Apostol Pavel je vse to spoznal, ko je rekel: "Pritrjujem postavi, da je dobra. Tako je postava res sveta, in zapoved je sveta in pravična in dobra."⁹⁾ Toda v duševnem strahu in obupu je dodal: "A jaz sem mesen, suženjsko prodan grehu."¹⁰⁾ Hrepenel je po čistosti in pravičnosti, ki ju ni mogel doseči s svojo močjo, zato je vzkliknil: "Jaz nesrečni človek! Kdo me otme iz telesa te smrti?"¹¹⁾ To je isti vzklik, ki ga lahko slišimo iz globine obremenjenih src v vseh deželah in časih. Za vse obstaja samo en odgovor: "Glej, Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta."¹²⁾

Božji Duh z mnogimi prispodobami ponazarja to resnico in jo pojasnjuje ljudem, ki hrepenijo po osvoboditvi od bremena krivde. Ko je Jakob po ogoljufanju Ezava zbežal iz očetovega doma, je bil obremenjen z občutkom krivde. Tako zapuščenega in ločenega od vsega, kar mu je bilo v življenju drago, ga je bolj kakor vse drugo mučil strah, da ga je njegov greh ločil od Boga in da so ga zapustila nebesa. Obdan s samotnimi griči in zvezdnim nebom nad seboj, je žalosten legel na golo zemljo, da bi si odpočil. Med spanjem je v njegove sanje prodrla čudna luč. Videl je, kako se z zemlje, na kateri leži, do samih nebeških vrat dviga lestev, po kateri se gor in dol sprehajajo Božji angeli, iz odprtih nebes pa je slišal božanski glas v sporočilu tolažbe in upanja.

Tako je Jakob spoznal njega, ki lahko zadovolji potrebo in hrepenenje njegove duše — Zveličarja. Z veseljem in hvaležnostjo je spoznal pot, na kateri si kot grešnik lahko obnovi občestvo z Bogom. Skrivnostna lestev iz njegovih sanj je predstavljala Jezusa, edinega posrednika zveze med Bogom in človekom.

Kristus je uporabil v pogovoru z Natanaelom isto prispodobo: “Videli boste nebesa odprta in Božje angele, stopajoče gor in dol do Sina človekovega.”¹³⁾ Človek se je z odpadom ločil od Boga, zemlja pa je bila odrezana od nebes. Tako je med njima nastal nepremostljiv prepad. Toda po Kristusu je bila zemlja ponovno povezana z nebesi. Kristus je s svojimi zaslugami premostil prepad, ki ga je naredil greh, tako da so službujoči angeli lahko stopili v zvezo s človekom. Kristus je povezal padlega človeka v njegovi slabosti in nebogljenosti z izviro m neskončne moči.

Človeštvo zaman sanjari o napredku, zaman so vsa prizadevanja za dvig človeštva, če ne upošteva edinega vira upanja in pomoči za padli rod. “Vsak dober dar in vsako popolno darilo”¹⁴⁾ je od Boga. Brez njega ni resnične popolnosti značaja. Edina pot k Bogu pa je Kristus. On pravi: “Jaz sem pot in resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu razen po meni.”¹⁵⁾

Božje srce hrepeni po svojih pozemskih otrocih z ljubeznijo, ki je močnejša od smrti. Ko je Bog daroval svojega Sina, nam je v tem enem daru izlil vsa nebesa. Zveličarjevo življenje, smrt in njegovo posredovanje, služba angelov, priprošnja Duha, Oče, ki dela nad vsem in po vsem, ter nenehna služba nebeških bitij — vse je namenjeno za človekovo odrešenje.

O, razmišljajmo o tej osupljivi daritvi, ki je bila darovana za nas! Prizadevajmo si ceniti delo in moč, ki ju vlagajo nebesa, da bi spreobrnila izgubljene in jih vrnila v Očetov dom. Nikdar se ne bi mogle uporabiti močnejše spodbude in mogočnejša sredstva. Mar neslutena nagrada za pošteno življenje, veselje nebes, družba angelov, občestvo in ljubezen Boga in njegovega Sina, plemenitenje in razvijanje vseh naših sposobnosti skozi večne čase niso mogočne spodbude in moči, ki nas silijo, da posvetimo svoje srce ljubeči službi svojemu Stvarniku in Odrešeniku?

Po drugi strani pa so proti grehu objavljene Božje sodbe, neizogibno uničenje, slabljenje značaja in končno pogubljenje podani v Božji besedi, da bi nas odvrnili od službe Satanu.

Mar ne bomo cenili Božje milosti? Kaj bi Bog še lahko naredil? Imejmo pravi odnos z njim, ki nas ljubi z osupljivo ljubeznijo. Izkoristimo sredstva, ki se nam ponujajo, da bi se spremenili v njegovo podobo in obnovili občestvo s službujočimi angeli ter skladnost in občestvo z Očetom in Sinom.

3. Spokorjenje

Kako naj bo človek pravičen pred Bogom? Kako bo grešnik postal pravičen? Samo po Kristusu lahko pridemo do skladnosti z Bogom in svetostjo. Toda kako lahko pridemo h Kristusu? Mnogi sprašujejo enako kakor nekoč množica na petdesetnici, ko je, prepričana o grehu, vzkliknila: "Kaj nam je storiti?"¹⁾ Prve besede Petrovega odgovora so bile: "Spokorite se!"²⁾ Ob neki drugi priložnosti, kmalu zatem, je rekel: "Spokorite se torej in spreobrnite, da se izbrišejo vaši grehi."³⁾

Spokorjenje zajema obžalovanje greha in njegovo opustitev. Greha ne bomo opustili, dokler ne bomo uvideli njegove grešnosti. Dokler se v srcu ne odpovemo grehu, ne bo prave spremembe v življenju.

Mnogi napačno razumejo pravo naravo spokorjenja. Obžalujejo, da so grešili, in se na videz celo spremenijo, ker se bojijo, da bodo trpeli zaradi svojega napačnega dejanja. Vendar to ni svetopisemsko spokorjenje. Takšni so žalostni zaradi trpljenja, ne pa zaradi greha. Tako je žaloval Ezav, ko je videl, da je za večno izgubil pravico prvorojenstva. Balaam je uvidel in priznal svojo krivdo, ker se je zbal za svoje življenje, ko mu je angel z iztegnjenim mečem zastavil pot. Toda to ni bilo niti pristno spokorjenje za greh niti pravo spreobrnjenje niti gnus do zla. Judež Iškarjot je vzkliknil po izdaji svojega Gospoda: "Grešil sem, da sem izdal nedolžno kri."⁴⁾

Strašen občutek obsodbe in grozno čakanje nanjo je izsililo priznanje iz njegove grešne duše. Misel, da ga bo doletelo vse to, ga je navdala z grozo. Vendar v svoji duši ni iskreno s strtim srcem žaloval, da je izdal brezmadežnega Božjega Sina in se odrekel Izraelovega Svetnika. Ko je faraon trpel Božje sodbe, je sicer priznal svoj greh, da bi se izognil nadaljnjemu trpljenju. Toda brž ko so šibe prenehale, je znova začel kljubovati nebesom. Vsi navedeni so tarnali zaradi posledic greha, niso pa obžalovali zaradi samega greha.

Toda ko srce popusti vplivu Božjega Duha, se začenja prebujati vest, in grešnik začenja razločevati nekaj globine in svetosti Božjega svetega zakona, ki je temelj njegove vladavine v nebesih in na zemlji. Tedaj "prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka",⁵⁾ razsvetli skrite kotičke duše in razodene skrita dela teme. Tedaj se razum in srce zavesta svoje krivde. Grešnik se zave Jahvejeve pravičnosti in obide ga strah, da bi moral grešen in nečist stopiti pred Preiskovalca src. Vidi Božjo ljubezen, lepoto svetosti in veselje čistosti; hrepeneti začne po očiščenju in obnovitvi občestva z nebesi.

Davidova molitev po njegovem padcu ponazarja naravo prave žalosti zaradi greha. Njegovo spokorjenje je bilo iskreno in globoko. Ni si prizadeval opravičiti svoje krivde; molitve ni navdihnili želja, da bi se izognil grozeči sodbi. David je uvidel grozoto svojega prestopka; videl je madež na svoji duši in njegov greh mu je bil odvraten. Ni molil samo za odpuščanje greha, marveč tudi za čistost srca. Hrepenel je po veselju svetosti — po obnovljenem občestvu in skladnosti z Bogom. To je izrazil z naslednjimi besedami:

"Blagor človeku, komur so odpuščeni prestopki,
čigar greh je prikrit.

Blagor človeku, ki mu Gospod ne všteva krivice
in čigar duh nima v sebi zvijače."⁶⁾

"Milosten mi bodi, o Bog, po svoji dobroti,
po obilosti svojega usmiljenja
izbriši moje pregrehe.

Kajti svoje pregrehe spoznavam
in moj greh mi je vedno pred očmi.

Očisti me z izopom, da bom čist,

operi me, da bom bel bolj nego sneg.
Čisto srce mi ustvari, o Bog,
in trdnega duha ponovi v meni.
Ne zavrzi me izpred svojega obličja
in svojega Svetega Duha ne jemlji od mene.
Povrni mi zopet veselje svojega zveličanja
in z duhom radovoljnosti me podpiraj.
Reši me krivde prelite krvi, o Bog,
Bog mojega zveličanja,
in radostno bo hvalil
moj jezik tvojo pravičnost.⁷⁾

Takšnega spokorjenja ne moremo doseči v lastni moči, marveč samo s Kristusom, ki je šel v višavo in dal darove ljudem.

Prav v tem se mnogi motijo, in zato ne sprejmejo pomoči, ki jim jo želi dati Kristus. Mislijo, da ne morejo priti h Kristusu, če se prej ne spokorijo, in da spokorjenje pripravlja pot odpuščanju njihovih grehov. Res je, da mora do spokorjenja priti pred odpuščanjem grehov, kajti le potrto in skrušeno srce čuti potrebo po Zveličarju. Toda ali mora grešnik čakati, da se spokori prej, preden lahko pride k Jezusu? Ali naj bo spokorjenje ovira med grešnikom in Zveličarjem?

Sveto pismo ne uči, da se mora grešnik spokoriti, preden lahko sprejme Kristusovo vabilo: "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obremenjeni, in jaz vas upokojim."⁸⁾ Čistost, ki izhaja iz Kristusa, vodi k pravemu spokorjenju. Peter je to razložil v svoji izjavi Izraelcem z naslednjimi besedami: "Tega (Jezusa) je Bog s svojo desnico povišal za Kneza in Zveličarja, da dodeli Izraelu spokorjenje in odpuščanje grehov."⁹⁾ Ne moremo se spokoriti brez Kristusovega Duha, ki prebuja našo vest, kakor nam tudi brez Kristusa ne more biti odpuščeno.

Kristus je vir vsake dobre spodbude. Edino On lahko vsadi v naše srce sovraštvo do greha. Vsaka želja po resnici in čistosti in vsako prepričanje o naši grešnosti dokazujeta, da njegov Duh deluje na naše srce. Jezus je rekel: "In jaz, kadar bom povišan od zemlje, vse potegnem k sebi."¹⁰⁾ Kristus se mora razodeti grešniku kot Zveličar, ki je umrl za grehe sveta. Ko opazujemo Božje Jagnje na križu Golgote, se nam začne razodevati skrivnost odrešenja, Božja dobrota pa nas vodi k spokorjenju. Kristus je s svojo smrtjo za grešnike razodel nedojemljivo ljubezen. Ko grešnik opazuje to ljubezen, mu ta mehča srce, vpliva na um in spodbuja dušo k skrušenosti.

Res je, da včasih ljudi postane sram zaradi svojih grešnih poti in da zapustijo katero svojih grešnih navad, še preden se zavejo, da jih Kristus priteguje k sebi. Kadar koli si prizadevajo popraviti se in si iskreno želijo delati dobro, jih k temu spodbuja Kristusova moč. Vpliv, ki se ga ne zavedajo, vpliva na dušo, zato se vest prebudi in življenje izboljšuje. Ko pa Kristus pritegne njihovo pozornost na svoj križ, da vidijo njega, ki so ga njihovi grehi pribili na križ, se v vesti naselijo zapovedi. Tedaj spregledajo vso pokvarjenost svojega življenja in zakrknjenost duše. Začenjajo dojemati nekaj Kristusove pravičnosti in vzklikajo: "Kaj je greh, da zahteva takšno daritev za odrešenje njegove žrtve? Mar se zahteva vsa ta ljubezen, vse to ponižanje in trpljenje, da ne bomo pogubljeni, marveč da bomo imeli večno življenje?"

Grešnik se tej ljubezni lahko upira, lahko se brani, da bi ga Kristus pritegnil k sebi, toda če se ne upira, ga bo Jezus pritegnil. Spoznanje načrta zveličanja ga bo pripeljalo k podnožju križa, da bi se spokoril za svoje grehe, ki so povzročili trpljenje Božjemu ljubljenu Sinu.

Isti božanski Duh, ki deluje v naravi, govori človeškim srcem in ustvarja neizrecno hrepenenje po nečem, česar še nimajo. Pozemske stvari ne morejo zadovoljiti tega hrepenenja. Božji Duh vpliva nanje, da hrepenijo po rečeh, ki jim edine lahko dajo mir in pokoj — po Kristusovi milosti in veselju svetosti. Zveličar z vidnimi in nevidnimi vplivi neprestano deluje, da bi človeške misli

odvrnil od minljivih grešnih zadovoljstev k neskončnim blagoslovom, ki lahko po njem postanejo njihovi. Vsem, ki zaman želijo piti vodo iz počenih vodnjakov tega sveta, je namenjeno božansko vabilo: "Pridi! In kdor je žejen, pridi; kdor hoče, vzemi vodo življenja brezplačno."¹¹⁾

Vi, ki srčno hrepenite po čem boljšem od tega, kar vam lahko da ta svet, pripoznajte to željo za Božji glas vaši duši. Prosite ga, da bi vam podaril spokorjenje in vam razodel Kristusa v njegovi neskončni ljubezni in popolni čistosti. V Zveličarjevem življenju sta bili popolnoma izraženi načeli Božjega zakona: ljubezen do Boga in ljubezen do človeka. Dobrota in nesebična ljubezen sta bili njegovo življenje. Grešnost svojega srca popolnoma uvidimo šele tedaj, ko pogledamo nanj in nas obsije Zveličarjeva luč.

Lahko se slepimo kakor Nikodem, češ da je naše življenje brezhibno in naš moralni značaj pravilen, ter mislimo, da nam ni potrebno ponižati srca pred Bogom kakor navadnemu grešniku. Toda ko v naše srce posveti Kristusova luč, vidimo, kako nečisti smo, in spoznamo sebične spodbude, sovraštvo do Boga, ki skruni vsako dejanje. Takrat šele spregledamo, da je naša pravičnost res kakor "umazana cunj"¹²⁾ in da nas edino Kristusova kri lahko očisti grešnega madeža ter obnovi naše srce po njegovi podobi.

4. Priznanje grehov

"Kdor prikriva svoje grehe, ne bo imel sreče, kdor pa se jih obtoži in jih zapusti, doseže usmiljenje."¹⁾

Pogoji za pridobitev Božje milosti, so preprosti, pravični in razumni. Gospod ne zahteva od nas izpostavljanja mukam, da bi nam odpustil grehe. Niso nam potrebna dolga in naporna romanja ali mučne pokore, da bi priporočili svojo dušo Bogu nebes ali se spokorili za prestopok. Vsakdo, ki prizna in opusti svoj greh, bo pomiloščen.

Apostol pravi: "Izpovedujte torej drug drugemu grehe in molite drug za drugega, da ozdravite."²⁾ Priznajte Bogu svoje grehe, ker vam jih edino On lahko odpusti, svoje prestopke pa drug drugemu. Če ste morda užalili svojega prijatelja ali soseda, mu morate priznati svojo napako, njegova dolžnost pa je, da vam rad odpusti. Potem morate prositi za odpuščanje Boga, ker je brat, ki ste ga ranili, Božja last, in s pregreho zoper brata ste se pregrešili tudi zoper njegovega Stvarnika in Odrešenika. Tak primer bo prinesen pred edinega in pravičnega posrednika, našega velikega Duhovnika, ki je bil "izkušan v vsem kakor mi, a brez greha".³⁾ On je zmožen čutiti z nami naše slabosti in nas očistiti vsakršne krivde.

Tisti, ki še niso ponižali svojega srca pred Bogom s priznanjem svoje krivde, niso izpolnili niti prvega pogoja za sprejem. Če nismo izkusili spokorjenja, ki se ga ni kesati, in še nismo s pravo srčno ponižnostjo in potrjim duhom priznali svojih grehov, zgražajoč se nad svojo krivičnostjo, še nismo resnično iskali odpuščanja greha. Če ne prosimo Boga za mir, ga tudi ne bomo dobili. Edini razlog, da še nismo dobili odpuščanja za storjene grehe, je ta, da nismo voljni ponižati svojega srca in se podrediti pogojem besede resnice. V zvezi s tem so dana jasna navodila. Priznanje greha, javnega ali zasebnega, mora biti izraženo odkritosrčno in prostovoljno. Iz grešnika ne sme biti izsiljeno. Ne sme biti izraženo lahkomišelnost in brezbriznost ali pa izsiljeno od ljudi, ki še niso spoznali ostudnega značaja greha. Le priznanje, ki prihaja iz dna srca, najde pot k Bogu, ki je poln neskončne milosti. Psalmist pravi: "Blizu je Gospod tistim, ki so potrtega srca, in ponižne v duhu rešuje."⁴⁾

Resnično priznanje ima vedno poseben značaj in vedno zajema določene grehe. Lahko so take narave, da jih priznamo samo Bogu; pa tudi takšni, ki jih moramo priznati posameznikom, ki so

zaradi nas trpeli škodo. Nekateri grehi pa so javnega značaja, zato jih je treba priznati javno. Vsa priznanja pa morajo biti določena in jasna, da celo imenujemo grehe, katerih smo krivi.

Izraelci so se v Samuelovih dnevih oddaljili od Boga. Trpeli so posledice greha, ker so izgubili vero v Boga, poznavanje njegove moči in modrosti, s katerima je vladal ljudstvu, ter zaupanje v njegovo sposobnost, da bo branil in vodil svoje delo. Odvrnili so se od velikega Vladarja vesolja in hrepneli po načinu vladavine sosednjih narodov. Preden so zopet dobili mir, so jasno priznali: "Zakaj vsem svojim grehom smo pridejali še to zlo, da smo si prosili kralja."⁵⁾ Prav greh, o katerem so bili prepričani, so morali priznati. Njihova nevhvaležnost jim je obtežila srce in jih ločila od Boga.

Bog ne sprejme priznanja grehov brez iskrenega spokorjenja in poboljšanja. Življenje se mora temeljito spremeniti in odvreči moramo vse, kar žali Boga. To je sad prave žalosti zaradi greha. Naše delo nam je jasno podano z naslednjimi besedami: "Umijte se, očistite se, odpravite hudobnost svojih dejanj izpred mojih oči, nehajte delati hudo; učite se delati dobro, iščite pravice, tlačnemu pomagajte, siroti sodite pravico, potezajte se za vdovo."⁶⁾ Če pa brezbožnež "povrne zastavo, kar je po sili vzel, prinese nazaj, ravna po postavah življenja, ne delajoč nič krivičnega; gotovo bo živel, ne umrje".⁷⁾ Apostol Pavel pravi o delu spokorjenja: "Zakaj glejte, prav to, da ste se po volji Bogu razžalostili, kolikšno vam je obrodilo marljivost, pa zagovarjanja, pa nevoljo, pa strah, pa hrepenenje, pa gorečnost, pa maščevanje. V vsem ste se pokazali, da ste čisti v tej zadevi."⁸⁾

Če pa je greh omrtvil moralno zavest, se prestopnik ne zaveda pomanjkljivosti svojega značaja in ne dojema velikosti zla, ki ga je povzročil. Če se popolnoma ne podredi prepričljivi moči Svetega Duha, bo ostal delno slep za svoj greh. Tedaj njegova priznanja niso iskrena in resna. Pri vsakem priznanju svoje krivde se brani z opravičilom, da ne bi storil tega, za kar je obdolžen, če ga določene okoliščine ne bi navedle k temu.

Potem ko sta Adam in Eva jedla sad s prepovedanega drevesa, sta ju prevzela sramežljivost in groza. Njuna prva misel je bila, kako naj opravičita svoj greh in se izogneta strašni smrtni obsodbi. Ko ju je Gospod povprašal o njunem grehu, je Adam skušal krivdo zvaliti delno na Boga, delno pa na svojo družico. "Žena, ki si mi jo dal, da bodi z menoj, ona mi je dala od drevesa, in jedel sem."⁹⁾ Žena pa je valila krivdo na kačo, rekoč: "Kača me je zapeljala, in jedla sem."¹⁰⁾ Zakaj si ustvaril kačo? Zakaj si ji dopustil priti v raj? S tema vprašanjema je hotela opravičiti svoj greh in Boga narediti odgovornega za njun padec. Duh samoopravičevanja izhaja od očeta laži in se javlja pri vseh Adamovih otrocih. Takšna priznanja niso navdihnjena z božanskim Duhom, in Bog jih ne bo sprejel. Pravo spokorjenje vodi človeka, da sam nosi svojo krivdo in jo prizna brez prevare in hinavščine. Vzkljnil bo kakor ubogi cestinar, ki si ni upal povzdigniti oči proti nebu: "Bog, milostljiv mi bodi grešniku!" Vsi, ki tako priznajo svojo krivdo, bodo opravičeni, ker se Jezus s svojo krvjo poteguje za vsakega spokorjenega človeka.

Primeri pravega spokorjenja in ponižnosti, ki jih najdemo v Božji besedi, razodevajo duha priznanja, v katerem ni ne izgovarjanja za greh ne poskusa samoopravičevanja. Pavel se ni poskušal braniti; svoj greh opisuje z najtemnejšo barvo, ne da bi skušal zmanjšati svojo krivdo. On pravi: "To sem tudi storil v Jeruzalemu; in veliko svetih sem zaprl v ječe, ko sem bil prejel pooblastila za to od višjih duhovnikov, in ko so jih morili, sem dajal svoj glas zoper nje. In po vseh shodnicah sem jih pogostoma mučil in silil preklinjati Jezusa; in neizmerno sem divjal zoper nje in jih preganjal celo v inostranskih mestih."¹¹⁾ Ne brani se povedati, "da je Kristus Jezus prišel na svet rešit grešnike, katerih prvi sem jaz".¹²⁾

Ponižno in potrto srce, prevzeto s pravim spokorjenjem, bo cenilo Božjo ljubezen in ceno Golgote. Kakor se sin spoveduje ljubljenu očetu, tako bo tudi resnični spokorjenec priznal Bogu vse svoje grehe. Pisano je: "Če pripoznavamo svoje grehe, je zvest in pravičen, da nam odpusti grehe in nas očisti sleherne krivice."¹³⁾

5. Posvečenje

Bog je obljubil: "In ko me boste iskali, me najdete, ker boste vprašali po meni iz vsega svojega srca."¹⁾

Bogu moramo izročiti vse srce, sicer se v nas nikoli ne bo obnovila njegova podoba. Po naravi smo odtujeni Bogu. Sveti Duh opisuje naše stanje z besedami: "Mrtvi po prestopkih in grehah."²⁾ "Vsa glava je bolna in vse srce medlo. Od stopala do temena ni nič zdravega na njem."³⁾ Satan nas trdno drži v svoji pasti, "ko nas je bil ujel," da bi po nas uresničeval "svojo voljo".⁴⁾ Bog nas želi ozdraviti in osvoboditi. Ker pa to zahteva popolno spremembo in obnovitev naše celotne narave, se mu moramo popolnoma izročiti.

Boj s samim seboj je največji boj, ki se je sploh kdaj bil. Odreči se samemu sebi in vse podrediti Božji volji zahteva boj; srce se mora ponižati pred Bogom, preden je lahko obnovljeno v svetosti.

Božje kraljestvo ne temelji na slepi pokorščini in nerazumnem nadzoru, kakor si Satan to prizadeva prikazati. Obrača se na razum in vest. Stvarnikovo vabilo njegovemu stvarstvu se glasi: "Pridite vendar, in razložimo si svojo pravdo."⁵⁾ Bog nikogar ne sili. Od nas ne more sprejeti časti, ki mu je ne izkažemo prostovoljno in razumno. Izsiljena podrejenost bi ovirala vsak pravi razvoj razuma ali značaja — ljudi bi naredila za avtomate. Vendar to ni Stvarnikov namen. Želi, da bi človek, krona njegove ustvarjalne moči, dosegel najvišji možni razvoj. Pred nas je postavil največje blagoslove, h katerim nas želi pripeljati po milosti. Vabi nas, naj se mu izročimo, da bi v nas opravil svojo voljo. Torej je od nas odvisno, ali si bomo izbrali osvoboditev sužnosti grehu in se udeležili slavne svobode Božjih otrok.

Ko se izročamo Bogu, se moramo neogibno odreči vsemu, kar bi nas lahko ločilo od njega. Zato Zveličar pravi: "Tako torej vsak izmed vas, kdor se ne odreče vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec."⁶⁾ Opustiti moramo vse, kar bi lahko odtegnilo naše srce od Boga. Bogastvo je malik mnogih. Ljubezen do denarja in želja po bogastvu je zlata veriga, s katero jih ima Satan privezane. Drugi pa častijo sloves in posvetno čast. Za nekatere je življenjski malik osebna spokojnost in da niso za nič odgovorni. Toda ti suženjski okovi morajo biti strti. Ne moremo na pol pripadati Gospodu, na pol pa svetu. Nismo Božji otroci, če to nismo popolnoma.

Mnogi trdijo, da služijo Bogu, vendar si z lastno močjo prizadevajo spolnjevati njegov zakon in izoblikovati popoln značaj ter zagotoviti zveličanje. Globok čut Kristusove ljubezni še ni ganil njihovega srca; vendar skušajo izpolniti dolžnosti krščanskega življenja kakor to, kar Bog zahteva od njih, da bi si zaslužili nebesa. Takšna vera nima vrednosti. Če pa Kristus živi v srcu, bo to tako polno njegove ljubezni in veselja občestva z njim, da se ga bo trdno držalo. Z gledanjem nanj bomo pozabili na svoj jaz. Ljubezen do Kristusa bo postala vir delovanja. Kateri čutijo priganjajočo Božjo ljubezen, se ne sprašujejo, kako malo naj naredijo, da bi izpolnili Božje zahteve; niti se ne zanimajo za najnižje merilo, marveč hrepenijo po popolni skladnosti z Odrešenikovo voljo. Goreče mu želijo izročiti vse in pokazati zanimanje, ki ustreza ceni tega, kar iščejo. Priznavanje Kristusa brez globoke ljubezni je zgolj prazno govoričenje, gola formalnost in težko garanje.

Mar menite, da je prevelika žrtev vse izročiti Kristusu? Vprašajte se: "Kaj je Kristus dal zame?" Božji Sin je dal vse za našo odrešitev: svoje življenje, ljubezen in trpljenje. Ali je mogoče, da mu mi, ničvredni predmeti tako velike ljubezni, ne damo svojega srca? Vsak trenutek svojega življenja smo deležni blagoslovov njegove milosti; ravno zato ne moremo popolnoma razumeti

globine nevednosti in bede, katere nas je rešil. Ali se lahko ozremo nanj, ki so ga prebodli naši grehi, in se potem upremo tolikšni ljubezni in daritvi? Ali lahko glede na neskončno ponižanje Gospoda slave godrnjamo, ker v večno življenje ni mogoče priti drugače kakor pa z bojem in samoopovedjo?

Marsikatero ošabno srce sprašuje: "Zakaj se moram ponižati in spokoriti, preden dobim zagotovilo, da me bo Bog sprejel?" Opozarjam vas na Kristusa. Bil je brez greha, in ne le to, bil je nebeški Knez, toda v prid človeku je bil storjen v greh. "Zato, ker je žrtvoval svojo dušo v smrt in je bil grešnikom prištet; On je nesel grehe mnogih in prosil za grešnike."⁷⁾

Čemu pa se odpovemo mi, kadar damo vse? Z grehom omadeževanemu srcu, ki ga mora Jezus očistiti s svojo krvjo in rešiti s svojo neprekosljivo ljubeznijo. In vendar ljudje menijo, da je težko dati vse! Sram me je slišati in pisati kaj takega.

Bog ne zahteva, naj bi žrtvovali nekaj, kar nam je koristno zadržati. Vse, kar koli dela, dela za blaginjo svojih otrok. O, ko bi vsi, ki si še niso izbrali Kristusa, lahko spoznali, da ima zanje nekaj boljšega, kakor si sami želijo. Človek si dela največjo krivico in škodo, ko misli in ravna v nasprotju z Božjo voljo. Pravega veselja ni mogoče najti na poti, ki jo je prepovedal On, ki ve, kaj je najboljše, in načrtuje za blaginjo svojih ustvarjenih bitij. Pot prestopništva je pot bede in uničenja.

Napačno je gojiti misel, da je Bogu všeč gledati svoje otroke, ko trpijo. Vsa nebesa se zanimajo za človekovo srečo. Naš nebeški Oče nobenemu svojemu stvarstvu ne krati veselja. Božanske zahteve nam narekujejo, naj se izogibamo samo tistih želj, ki nam lahko povzročijo trpljenje in razočaranje ter pred nami zapro vrata sreče in nebes. Odrešenik sveta sprejema ljudi takšne, kakršni so, z vsemi njihovimi potrebami, pomanjkljivostmi in slabostmi. Ne želi nas samo očistiti greha in nam zagotoviti odrešitve s svojo krvjo, marveč tudi zadovoljiti hrepenenje vseh, ki privolijo vzeti nase njegov jarem in nositi njegovo breme. Mir in pokoj bo dal vsem, ki prihajajo k njemu po kruh življenja. Bog zahteva, da opravljamo le tiste dolžnosti, ki bodo vodile naše korake k višinam blaženosti, katerih neposlušni ne morejo doseči. Pravo srečno življenje mora oblikovati v nas Kristus, upanje slave.

Mnogi sprašujejo: "Kako se lahko izročim Bogu?" Želite se mu izročiti, vendar ste moralno šibki, suženj dvomu in pod vodstvom navad svojega grešnega življenja. Vaše obljube in odločitve so kakor hišica iz kart. Ne morete brzdati svojih misli, spodbud in čustev. Ker se zavedate neizpoljenih obljub in prelomljenih danih besed, je omajano vaše zaupanje v osebno iskrenost. To povzroča občutek, da vas Bog ne more sprejeti. Vendar ne obupujte. Kar morate najprej razumeti, je prava moč volje. Ta je vladajoča moč v človekovi naravi; zmožnost odločanja ali izbire. Vse je odvisno od pravnega delovanja volje. Bog je dal ljudem sposobnost izbire, njihovo pa je, ali jo bodo uporabili. Ne morete spremeniti svojega srca, prav tako ne morete z lastno močjo ljubiti Boga; toda lahko si izberete, da mu boste služili. Lahko mu izročite svojo voljo, ker bo le tedaj lahko storil, da bosta vaše hotenje in delo skladna z njegovo voljo. Tedaj bo vse vaše bitje nadzoroval Kristusov Duh; vsa vaša čustva bodo usmerjena k njemu in vaše misli bodo v skladnosti z njim.

Hrepeneti po dobroti in svetosti je samo po sebi dobro, toda če ostanemo samo pri tem, ne bomo ničesar dosegli. Mnogi bodo pogubljeni, čeprav so upali in si želeli postati kristjani. Nikdar niso prišli do tega, da bi izročili svojo voljo Bogu. Niso si izbrali postati kristjani.

Če pravilno vadite svojo voljo, bo v vašem življenju nastopila popolna sprememba. Če svojo voljo izročite Kristusu, se boste združili z močjo, ki presega vsa poveljarstva in oblasti. Dobili boste moč od zgoraj, da boste ostali stanovitni; vsak dan se boste znova izročali Bogu, da bi lahko živeli novo življenje, življenje vere.

6. Vera in sprejem

Ko Sveti Duh prebudi vašo vest, delno dojamete hudobnost greha, njegovo moč, krivičnost in gorje ter se nanj ozirate s studom. Spoznate tudi, da vas je greh ločil od Boga in ste postali sužnji moči zla. Čim bolj si prizadevate uiti, tem bolj spoznavate svojo nemoč. Vaša nagnjenja so grešna in vaše srce je nečisto. Spoznavate, da je vaše življenje prežeto s sebičnostjo in grehom. Hrepenite po odpuščanju grehov, čistosti in svobodi. Kaj lahko storite, da bi dosegli skladnost in podobnost z Bogom?

Potreben vam je mir — nebeško odpuščanje, mir in ljubezen v srcu. Tega ne morete kupiti z denarjem, ne dobiti z razumom ne doseči z modrostjo, zato nikdar ne upajte, da boste to dosegli s svojim prizadevanjem. Vendar vam to Bog ponuja kot dar "brez denarja in brez plačila".¹⁾

Ti darovi bodo vaši, če boste iztegnili roko in jih vzeli. Gospod pravi: "Ako so vaši grehi kakor škrlat, bodo beli kakor sneg; ako so rdeči kakor karmezin, bodo beli kakor volna."²⁾ "In dam vam novo srce in novega duha denem v vas."³⁾

Priznali ste svoje grehe in jih v srcu zavrgli. Odločili ste se izročiti Bogu. Pojdite torej sedaj k njemu in ga prosite, naj izmije vaše grehe in vam da novo srce. Potem verujte, da je to storil, ker je obljubil. Ko je Jezus živel na zemlji, je učil, da je dar, ki nam ga je obljubil Bog, naš, če verujemo, da smo ga prejeli. Jezus je ozdravil ljudi njihovih bolezni, če so verovali v njegovo moč. Pomagal jim je v stvareh, ki so jih videli, in jim tako vlival zaupanje vanj glede stvari, ki jih ne morejo videti. Tako jih je naučil verovati, da ima moč odpuščati grehe. To je jasno pokazal pri ozdravljenju mrtvoudnega: "Da pa boste vedeli, da ima Sin človekov na zemlji oblast odpuščati grehe (nato veli mrtvoudnemu): vstani in vzemi svojo posteljo in pojdi na svoj dom."⁴⁾ Prav tako pravi evangelist Janez, govoreč o Kristusovih čudežih: "A ta so zapisana, da verujete: Jezus je Kristus, Božji Sin, in da verujoč imate življenje v njegovem imenu."⁵⁾

Iz preprostega svetopisemskega poročila o tem, kako je Jezus ozdravljaval bolne, se lahko naučimo, kako moramo verovati vanj za odpuščanje grehov. Proučimo poročilo o ozdravljenju mrtvoudnega v Betezdi. Ubogi trpin je bil nebogljn. Že osemtrideset let ni mogel uporabljati svojih udov. Vendar mu je Jezus velel: "Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi."⁶⁾ Bolnik bi bil lahko rekel: "Gospod, če hočeš, me ozdravi, in poslušal te bom." Vendar ne, preprosto je zaupal Kristusovi besedi. Veroval je, da je ozdravel, in je takoj vstal s svoje postelje. Želel je hoditi, in je shodil. To je storil na Kristusovo besedo, in Bog mu je dal moč. Bil je ozdravljen.

Tudi vi ste kot grešniki v podobnem položaju. Ne morete se očistiti v preteklosti storjenih grehov in spremeniti svojega srca, ne doseči svetosti. Toda Bog obljublja, da bo to naredil za vas po Kristusu. Verujte tej obljubi. Priznajte svoje grehe in se izročite Bogu. Odločite se mu služiti. Brž ko boste to storili, bo tudi Bog izpolnil svojo besedo, ki vam jo je dal. Če verujete njegovi obljubi, da vas bo očistil grehov in vam jih odpustil, bo Bog naredil tako. Tedaj bo Kristus tudi vas ozdravil, kakor je mrtvoudnega, kateremu je dal moč, da hodi, ko je človek začel verovati, da je ozdravljen. Tako je, če verujete.

Ne čakaj, da se boš čutil zdravega, marveč reci: "Verujem, da je to resnica, pa ne zato, ker to čutim, temveč zato, ker je Bog obljubil."

Jezus pravi: "Vse, kar koli v svoji molitvi prosite, verujte, da ste prejeli, in zgodi se vam."⁷⁾ Toda ta obljuba je dana pod pogojem, da prosimo v skladnosti z Božjo voljo. A Božja volja je, da nas

očisti greha, naredi za svoje otroke in usposobi živeti sveto življenje. Zato lahko prosimo za te blagoslove in verujemo, da smo jih prejeli. Nato se moramo Bogu zahvaliti, da smo jih prejeli. Imamo prednost, da stopimo k Jezusu, smo očiščeni, da stopimo pred zakon brez sramu ali slabe vesti. "Zatorej ni sedaj nobene obsodbe za te, ki so v Kristusu Jezusu ... ki ne živimo po mesu, ampak po Duhu."⁸⁾

Od tedaj naprej niste več svoji, temveč ste odkupljeni za drago ceno. "Vedoč, da niste odkupljeni z minljivimi rečmi, s srebrom ali zlatom ... ampak z drago krvjo kakor jagnjeta brez hibe in madeža, Kristusa."⁹⁾ S preprostim dejanjem vere v Boga se v vašem srcu začne novo življenje po Svetem Duhu. Ste kakor v Božjo družino rojen otrok, ki ga On ljubi enako kakor svojega Sina.

Zdaj ko ste se izročili Jezusu, se ne vračajte in ne odstopajte od njega, marveč pričajte dan za dnem: "Pripadam Kristusu, ker sem se mu izročil." Prosite ga, naj vam da svojega Duha in vas ohrani v svoji milosti. Kakor ste z izročitvijo Bogu in vero vanj postali njegov otrok, tako morate tudi živeti v njem. Apostol pravi: "Kakor ste torej sprejeli Kristusa Jezusa, Gospoda, tako živite v njem."¹⁰⁾

Videti je, da nekateri mislijo, da ne morejo prej prositi za blagoslov, dokler niso šli skozi preizkušnje in tako dokazali Gospodu, da so se spremenili. Vendar lahko že sedaj zahtevajo Božji blagoslov. Imeti morajo njegovo milost in Kristusovega Duha, da bi jim pomagal v slabostih, sicer se ne morejo upreti zlu. Jezus ima rad, da pridemo k njemu takšni, kakršni smo, grešni, nemočni in potrebni pomoči. Predenj lahko stopimo z vsemi svojimi slabostmi, neumnostjo in grešnostjo ter mu spokorniško pademo pred noge. To je njegova slava, da nas objame z rokami svoje ljubezni, nam obveže rane in nas očisti sleherne nečistosti.

Tukaj spodleti tisočem. Ne verujejo, da jim Jezus odpušča osebno, posamezno. Ne držijo Boga za besedo. Prednost vseh, ki so izpolnili pogoje, je vedeti, da je odpuščanje brezplačno za vsak greh. Ne dvomite o tem, da se te Božje obljube nanašajo tudi na vas. Veljajo za vsakega prestopnika, ki se kesa. Kristus je poskrbel za moč in milost, ki jo Bog po službujočih angelih pošilja vsaki verujoči duši. Nihče namreč ni toliko grešen, da ne bi mogel najti moči, čistosti in pravičnosti v Jezusu, ki je umrl zanje. Z vsakega želi sleči z grehi umazano in oskrunjeno obleko ter ga obleči v bela oblačila pravičnosti. Vabi ga, da bi živel, ne pa umrl.

Bog z nami ne ravna tako, kakor smrtni ljudje ravnamo drug z drugim. Njegove misli so misli usmiljenja, ljubezni in najnežnejšega sočutja. Pravi: "Zapusti naj brezbožnik svojo pot in krivični mož svoje misli in povrni se h Gospodu, in usmilil se ga bo, in k našemu Bogu, ker je bogat v odpuščanju."¹¹⁾ "Izbrisal sem kakor gost oblak tvoje prestopke in kakor meglo tvoje grehe."¹²⁾

"Zakaj meni ni po volji smrt njega, ki gine, govori Gospod Bog. Zato se spreobrnite in živite."¹³⁾ Satan je vedno pripravljen ukrasti blažena Božja zagotovila. Vzeti hoče vsako iskrico upanja in vsak žarek svetlobe iz srca, toda tega mu ne smete dovoliti. Ne poslušajte skušnjavca, marveč recite: Jezus je umrl, da bi jaz živel. Ljubi me in ne želi, da propadem. Imam usmiljenega nebeškega Očeta. Čeprav sem zlorabljal njegovo ljubezen in preziral blagoslove, ki mi jih je dajal, bom vendar šel k svojemu Očetu in mu rekel: "Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se tvoj sin imenoval: naredi me kakor enega svojih najemnikov."¹⁴⁾ Prilika pa vam govori, kako bo sprejet zašli: "A ko je bil še daleč, ga ugleda njegov oče in se mu v srce zasmili ter priteče in se oklene njegovega vratu in ga poljublja."¹⁵⁾

Vendar nam tudi ta zelo nežna in ganljiva prisposoba ne more niti približno opisati neskončnega sočutja nebeškega Očeta. Gospod pravi po svojem preroku: "Z večno ljubeznijo te ljubim, zato ti stanovitno izkazujem dobrotljivost."¹⁶⁾ Oče vzdihuje po grešniku, ko je ta še daleč od njegove hiše in v tujini razsipava svoje imetje. Vsako hrepenenje, ki nas priganja, naj se vrnemo k Bogu, je glas njegovega nežno prosečega Duha, ki opominja in prosi popotnika, naj se vrne k Očetovemu ljubečemu srcu.

Ali lahko dvomite o tem spričo bogatih svetopisemskih obljub? Mar lahko verjamete, da bo Gospod grobo odrinil ubogega grešnika, ki je spokorniško prišel pred njegove noge z željo, da bi se vrnil in zapustil svoje grehe? Proč s takimi mislimi! Nič ni za vas bolj škodljivo kakor takšna misel o našem nebeškem Očetu. On sovraži greh, a ljubi grešnika in je samega sebe dal v Kristusu, da bi bili rešeni vsi, ki si to želijo, in bi uživali večno blaženost v kraljestvu slave. Ali bi se dalo poudariti z bolj prepričljivimi in nežnimi besedami njegovo ljubezen do nas, kakor pa je to storil sam? Pravi: "More li žena pozabiti svojega dojenca, da bi se ne usmilila sina svojega telesa? In ko bi tudi matere pozabile, jaz vendar ne pozabim tebe."¹⁷⁾

O vi, ki dvomite in obupujete, ozrite se navzgor. Jezus živi, da bi se potegoval za vas. Zahvalite se Bogu za dar njegovega dragega Sina in molite, da njegova smrt za vas ne bi bila zaman. Duh vas danes vabi. Pridite z vsem srcem k Jezusu, in prosite za njegov blagoslov.

Ko berete obljube, pomnite, da so izraz neizmerne ljubezni in usmiljenja. Vzvišeno srce neskončne ljubezni se z brezmejnimi sočutjem poteguje za grešnika. "V katerem imamo odrešenje po njegovi krvi, odpuščanje grehov po bogastvu njegove milosti."¹⁸⁾ Samo verujte, da je Bog vaš pomočnik. V človeku želi obnoviti svojo moralno podobo. Če se približate Bogu s priznanjem in spokorjenjem, se vam bo tudi On približal s svojo milostjo in odpuščanjem.

7. Dokaz, da smo Kristusovi učenci

"Zato če je kdo v Kristusu, je novo stvarjenje; staro je prešlo, glej, postalo je novo vse."¹⁾

Človek morda ne more natančno povedati, kdaj in kje se je spreobrnil, in naštetih vseh okoliščin, ki so ga pripeljale do tega. Vendar to še ni dokaz, da ta človek ni spreobrnjen. Kristus je rekel Nikodemu: "Veter veje, kjer hoče, in njegov glas slišiš, pa ne veš, odkod prihaja in kam gre: tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha."²⁾ Kakor je veter neviden, njegovo delovanje pa razločno vidimo in čutimo, tako je z delovanjem Božjega Duha na človeško srce. Obnavljajoča moč, ki je človeške oči ne morejo videti, spočenja v duši novo življenje, ustvarja novo bitje po Božji podobi. Čeprav je delovanje Duha tiho in neopazno, lahko vidimo njegove sadove. Če je srce obnovil Božji Duh, bo tudi življenje pričalo o tem. Čeprav ne moremo ničesar storiti, da bi se naše srce spremenilo in uskladilo z Bogom, čeprav se ne smemo zanašati nase in na svoja dobra dela, bo vendar naše življenje dokaz, ali v nas prebiva Božja milost. Sprememba bo vidna v značaju, navadah in delih. Jasno in razločno bo nasprotje med tem, kar so bili in kar so postali. Značaj se ne razodeva po občasnih dobrih ali hudobnih delih, marveč v vsakdanjih besedah in dejanjih.

Res je, da je življenje kakega človeka lahko na zunaj pošteno tudi brez Kristusove obnavljajoče moči. Želja, da bi postali vplivni in spoštovani, lahko povzroči urejeno življenje. Samospoštovanje nas lahko spodbuja, da se izogibamo slabega. Tudi sebično srce je lahko radodarno. Toda kako bomo potem ugotovili, na čigavi strani smo?

Komu pripada naše srce? S kom se ukvarjajo naše misli? O kom najraje govorimo? Komu pripadajo naša najtoplejša čustva in naše najboljše moči? Če smo Kristusovi, potem so naše misli z njim in naše najslajše misli so o njem. Vse, kar smo in kar imamo, je posvečeno njemu. Hrepenimo po tem, da bi imeli njegovo podobo, da bi dihali njegovega duha, izvrševali njegovo voljo in mu ugajali v vsem.

Tisti, ki so v Kristusu Jezusu postali nova bitja, bodo obrodili sad Duha: "Ljubezen, radost, mir, potrpežljivost, prijaznost, dobrotljivost, zvestost, krotkost, zdržljivost."³⁾ Ti ne bodo več uživali v

starih poželenjih, marveč bodo z vero v Božjega Sina hodili za njim, odsevali njegov značaj in se očiščevali kakor je On čist. Stvari, ki so jih nekoč sovražili, sedaj ljubijo, kar pa so nekoč ljubili, sedaj sovražijo. Ošabni in samozavestni postanejo krotki in ponižni v srcu, domišljavi in drzni pa resni in nevsiljivi. Pijanec se strezni, nesramnež pa postane čist. Zavrgli so nečimrne običaje in navade sveta. Kristjanova lepota ni zunanje lepotičenje, "ampak skriti človek srca v neminljivem krasu krotkega in mirnega duha".⁴⁾

Ni dokaza o pristnem spokorjenju, če to ne povzroči popolne spremembe. Grešnik je šele tedaj lahko prepričan, da je prešel iz smrti v življenje, ko obnovi svojo zaobljubo, ko vrne, kar je ukradel, in prizna svoje grehe ter ljubi Boga in bližnje.

Če se mi, ki smo zašli in grešili, vrnemo h Kristusu in postanemo deležniki njegove odpuščajoče milosti, bo tudi iz našega srca izvirala ljubezen. Vsako breme je lahko, ker je Kristusov jarem lahek. Dolžnost postane naslada, žrtev pa zadovoljstvo. Pot, ki se je prej zdela ovita v temo, razsvetljujejo žarki Sonca pravičnosti.

Lepota Kristusovega značaja bo vidna v njegovih sledilcih. Kristus je našel zadovoljstvo v izpolnjevanju Božje volje. Gibalo Zveličarjevega življenja je bila ljubezen do Boga in želja, da bi ga poveščal. Ljubezen je olepšala in oplemenitila vsa njegova dejanja. Ljubezen izhaja iz Boga. Neposvečeno srce ne more biti njen izvir ali jo pokazati. Je samo v srcu, v katerem vlada Jezus. "Mi ga ljubimo, ker nas je On prvi ljubil."⁵⁾ V srcu, ki je obnovljeno z Božjo milostjo, je ljubezen gibalo dejanja. Ona oblikuje značaj, vodi naša nagnjenja, brzda strasti, premaguje sovražnost in plemeniti čustva. Če se ta ljubezen neguje v srcu, sladi življenje in širi očiščujoč vpliv na okolico.

Božji otroci, posebno tisti, ki so šele začeli zaupati v njegovo milost, se morajo varovati dveh zmot. Že omenjena zmota je zaupanje v lastno moč in dejanja, da lahko sami dosežemo skladnost z Bogom. Kdor poskuša postati svet s svojimi deli v izpolnjevanju zakona, poskuša nemogoče. Vse kar izvršujemo brez Kristusa, je omadeževano s sebičnostjo in grehom. Samo Kristusova milost nas lahko posveti po veri.

Druga, prav tako nevarna zmota je verovanje, da nas je Kristus osvobodil izpolnjevanja Božjega zakona in da naša dela nimajo ničesar opraviti z našim odrešenjem, saj lahko edino z vero postanemo deležni Kristusove milosti.

Zapazite, da poslušnost ni samo zunanje izpolnjevanje, marveč služba ljubezni. Božji zakon je izraz Božje narave, je posebljenje vzvišenega načela ljubezni in s tem temelj Božje vladavine v nebesih in na zemlji. Mar ne bomo uresničili Božjega zakona v svojem življenju, ko se naše srce obnovi po Božji podobi in se njegova ljubezen vseli vanj? Brž ko se bo ukoreninilo v našem srcu načelo ljubezni in se človek obnovi po Stvarnikovi podobi, se bo izpolnila novozavezna obljuba: "Svoje postave dam v njih srca in v njih misli jih zapišem."⁶⁾ In če je zakon zapisan v srce, mar ne bo oblikoval življenja? Poslušnost, ki je služba in dolžnost ljubezni, je pravo znamenje, da smo njegovi učenci. Zato Sveto pismo tudi pravi: "Kajti to je Božja ljubezen, da izpolnjujemo njegove zapovedi."⁷⁾ "Kdor pravi: Spoznal sem ga, a se ne drži njegovih zapovedi, je lažnik in v njem ni resnice."⁸⁾ Vera in samo vera nas ne osvobaja poslušnosti, marveč naredi iz nas sodeležnike Kristusove milosti in nas usposablja za poslušnost.

Zveličanja si ne moremo zaslužiti s svojo poslušnostjo. Je prostovoljni Božji dar, ki ga dobimo po veri. Toda poslušnost je sad vere. "In veste, da se je On prikazal, da odvzame naše grehe; in greha ni v njem. Kdor koli ostaja v njem, ne greši; kdor koli greši, ga ni videl in ga ni spoznal."⁹⁾ To je prava preizkušnja. Če ostanemo v Kristusu in Božja ljubezen prebiva v nas, tedaj bodo tudi naša čustva, naše misli, nameni in delovanje v skladnosti z Božjo voljo, ki je izražena v predpisih njegove svete postave. "Otročiči, nihče naj vas ne slepi: kdor dela pravičnost, je pravičen, kakor je On pravičen."¹⁰⁾ Pravičnost je opisana v merilu Božje svete postave, ki je bila izražena v desetih načelih na Sinaju.

Navidezna vera v Kristusa, ki hoče človeka osvoboditi dolžnosti poslušnosti Bogu, ni vera, marveč predrznost. "Kajti iz milosti ste rešeni po veri."¹¹⁾ Toda "tudi vera, ako nima del, je mrtva sama ob sebi."¹²⁾ Preden je Jezus prišel na zemljo, je rekel: "Veselje mi je delati tvojo voljo, moj Bog, in tvoja postava je v mojem srcu."¹³⁾ A pred svojo vrnitvijo v nebesa je izjavil: "Kakor sem jaz izpolnil zapovedi svojega Očeta in ostajam v njegovi ljubezni."¹⁴⁾ Sveto pismo pravi: "In po tem vemo, da smo ga spoznali, ako izpolnjujemo njegove zapovedi. Kdor pravi, da v njem ostaja, mora tudi tako živeti, kakor je On živel."¹⁵⁾ "Ker je tudi Kristus trpel za vas in vam zapustil zgled, da hodite po njegovih stopinjah."¹⁶⁾

Pogoj za večno življenje je še danes isti, kakor je vedno bil, prav takšen kot v raju pred padcem naših prastaršev — popolna poslušnost Božjemu zakonu, popolna pravičnost. Če bi lahko dobili večno življenje pod drugimi pogoji, ki so manj kakor ti, bi bila sreča vsega vesolja ogrožena. Greh bi se večno nadaljeval z vsem svojim gorjem in bedo.

Adam je pred padcem v greh imel možnost izoblikovati v sebi pravičen značaj s poslušnostjo Božjemu zakonu, in vendar tega ni dosegel. Zaradi njegovega greha smo padli tudi mi in ne moremo sami doseči pravičnosti. Odkar smo grešni in nesveti, ne moremo popolnoma izpolnjevati svetega zakona. Nimamo lastne pravičnosti, s katero bi izpolnjevali zahteve Božjega zakona. Toda Kristus je za nas napravil izhod. Na zemlji je bil izpostavljen enakim preizkušnjam in skušnjavam kakor mi, vendar je živel brez greha. Umrli je za nas, sedaj pa se ponuja, da bi vzel nase naše grehe in nam dal svojo pravičnost. Če se mu izročite in ga sprejmete za svojega Zveličarja s takšnim grešnim življenjem, kakršno imate, se vam bo po njegovih zaslugah to računalo za pravičnost. Kristusov značaj bo zavzel prostor vašega značaja in Bog vas bo sprejel, kakor da nikdar niste grešili.

Še več, Kristus spreminja vaše srce. V njem živi po veri. Po veri morate vzdrževati zvezo s Kristusom, svojo voljo pa morate neprestano podrežati njegovi. Kolikor dolgo boste to delali, bo deloval v vas, da boste hoteli in delali le to, kar je njemu po volji. Tedaj boste lahko rekli: "Kolikor pa sedaj živim v mesu, živim v veri Božjega Sina, ki me je ljubil in dal samega sebe zame."¹⁷⁾ Jezus je rekel svojim učencem: "Niste namreč vi, ki govorite, ampak Duh vašega Očeta je, ki govori v vas."¹⁸⁾ Če Kristus deluje v vas, boste kazali enakega duha in opravljali enaka dobra dela — dela pravičnosti in poslušnosti.

Nimamo ničesar svojega, s čimer bi se lahko ponašali. Nimamo razloga za poviševanje samega sebe. Edina osnova za naše upanje nam je dana Kristusova pravičnost in ta deluje z njegovim Duhom v nas in po nas.

Ko govorimo o veri, moramo upoštevati tudi razliko med verami. Obstaja vrsta verovanja, ki se popolnoma razlikuje od vere. Obstoj Boga, njegova moč in resničnost njegove besede so dejstva, ki jih v srcu ne morejo ovreči niti Satan in njegove vojske. Sveto pismo pravi, da "tudi zli duhovi to verujejo in groza jih je."¹⁹⁾ Toda to ni vera. Ne samo verovanje v Božjo besedo, marveč podrejanje njegovi volji, popolna izročitev srca in posvetitev svojih čustev Kristusu je zares vera — vera, ki deluje z ljubeznijo in čisti dušo. Ta vera obnavlja naše srce po Božji podobi. Srce, ki se neobnovljeno ni podrejalo Božjemu zakonu in se tudi ni moglo, se sedaj veseli v svetih načelih in navdušeno vzklika skupaj s psalmistom: "Kako ljubim tvoj zakon! Ves dan je o njem moje premišljevanje."²⁰⁾ Pravičnost zakona je izpolnjena v nas, ki "živimo ne po mesu, ampak po Duhu."²¹⁾ So tudi takšni, ki so spoznali Kristusovo odpuščajočo ljubezen in zares želijo postati Božji otroci, vendar so ob spoznanju, da je njihov značaj nepopoln in njihovo življenje pomanjkljivo, pripravljani dvomiti, ali je njihovo srce sploh obnovljeno s Svetim Duhom. Takim pravim: Nikar ne obupajte. Pogosto bomo morali pasti na kolena in pred Jezusovimi nogami objokovati svoje pomanjkljivosti in napake, toda poguma ne smemo izgubiti. Tudi takrat, ko nas bo sovražnik premagal, nas Bog ne bo zavrgel, pozabil ali zapustil. Ne; Kristus sedi na Božji desnici in se poteguje za nas. Ljubljeni učenec Janez je rekel: "Moji otročiči, to vam pišem, da ne grešite. Ako se pa kdo pregreši, imamo odvetnika pri Očetu, pravičnega Jezusa Kristusa."²²⁾ Ne pozabite Kristusovih besed: "Zakaj Oče sam vas ljubi."²³⁾ Želi vas obnoviti v svojo podobo, da bi

videl v vas odsev svoje čistosti in svetosti. Samo če se mu hočete podrediti, bo delo, ki ga je On začel v vas, nadaljeval do dneva Jezusa Kristusa. Molite bolj goreče, verujte popolneje. Kolikor manj se zanašamo na svoje moči, toliko bolj zaupamo moči našega Odrešenika, in toliko bolj bomo slavili njega, ki je zdravje našega obličja.

Čim bliže pridete k Jezusu, tem bolj nepopolni se boste zdeli samim sebi; ker bo vaš pogled jasnejši, se vam bodo vaše nepopolnosti jasno razodele v ostrem nasprotju z njegovo popolno naravo. To je dokaz, da so Satanove prevare izgubile svojo moč in da v vas deluje oživljajoč vpliv Božjega Duha.

Globoko zakoreninjena ljubezen do Jezusa ne more prebivati v srcu, ki ne dojame svoje grešnosti. S Kristusovo milostjo obnovljen človek bo občudoval njegov božanski značaj. Če pa ne vidimo svojih moralnih slabosti, je to očiten dokaz, da še nismo spoznali Kristusove lepote in popolnosti.

Čim manj poskušamo čislati sebe, tem bolj cenimo Zveličarjevo popolno čistost in ljubkost. Spoznanje naših grehov nas priganja k njemu, ki nam jih lahko odpusti. In ko bo človek spoznal svojo nemoč, bo segel po Kristusu, ki se bo razodel v svoji moči. Čim bolj nas občutek potrebe priganja k njemu in Božji besedi, tem bolj bomo cenili njegov značaj in tem popolneje bomo odsevali njegovo podobo.

8. Rast v Kristusu

Spremembo srca, s katero postanemo Božji otroci, Sveto pismo primerja z rojstvom. Prav tako se ga primerja s klijem dobrega semena, ki ga je posejal poljedelec. Po tej prisposodbi so tisti, ki so se pravkar spreobrnil h Kristusu, "novorojena deteta",¹⁾ ki morajo "rasti"²⁾ do višine rasti Jezusa Kristusa. Kakor na polju posejano dobro seme morajo rasti in obrodit sad, Izaija pravi zanje: "Da bi se imenovali hrasti pravičnosti, Gospodov sadež, njemu v poveličanje."³⁾ Iz življenja v naravi vzete prisposode nam pomagajo bolje razumeti skrivnostne resnice duhovnega življenja.

Niti vsa človeška modrost in spretnost ne moreta dati življenja najmanjši stvari v naravi. Rastline ali živali lahko živijo samo zato, ker jim je življenje dal Bog. Tako se tudi v srcih ljudi poraja duhovno življenje edino z življenjem od Boga. Človek, ki se "na novo ne rodi",⁴⁾ ne more postati deležen življenja, ki ga je prinesel Kristus.

Tudi z rastjo je enako kakor z življenjem. Bog je ta, ki naredi iz popka cvet in iz cveta sad. Z njegovo pomočjo seme požene "najprej steblo, potem klas, potem polno pšenico v klasu".⁵⁾ Prerok Ozea pravi za Izraela: "Cvetel bo kakor lilija. ... Zopet bodo pridelovali žito in zeleneli kakor vinska trta."⁶⁾ Jezus nam veleva: "Poglejte lilije, kako rastejo."⁷⁾ Rastline in cvetje ne rastejo po svoji skrbi, prizadevanju ali naporu, marveč s sprejemanjem tega, kar jim je Bog priskrbel za življenje. Otrok s svojim prizadevanjem in naporom ne more ničesar pridati svoji rasti. Tudi vi si ne morete s svojim prizadevanjem in trudom zagotoviti duhovne rasti. Rastlina in otrok rasteta, če iz svojega okolja sprejemata to, kar jima je namenjeno za življenje — zrak, sonce in hrano. Kar so ti darovi narave živalim in rastlinam, je Kristus njim, ki zaupajo vanj. Zanje je On "večna svetloba",⁸⁾ "sonce in ščit"⁹⁾ ter "rosa".¹⁰⁾ On Izraelu pride "kakor rosa na pokošen travnik".¹¹⁾ Je živa voda, "Božji kruh, ki prihaja iz nebes in daje življenje svetu".¹²⁾

Bog je z neprekosljivim darom svojega Sina ves svet obdal z ozračjem milosti, ki je prav tako resnično kakor zrak, ki kroži okoli zemeljske krogle. Vsi, ki se odločijo vdihavati to oživljajoče ozračje, bodo živeli in rasli do višine odraslih ljudi v Kristusu Jezusu.

Kakor se cvet obrača proti soncu, da bi ga njegovi žarki izpopolnili v lepoti in skladnosti, se moramo tudi mi obračati k Soncu pravičnosti, da bi nebeška svetloba sijala na nas in bi naš značaj postajal podoben Kristusu.

Jezus uči prav to, ko pravi: "Ostanite v meni, in jaz v vas. Kakor mladika sama od sebe ne more roditi sadu, če ne ostane na trti: tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni. ... Zakaj brez mene ne morete ničesar storiti."¹³⁾ Da bi živeli sveto življenje, ste odvisni od Kristusa prav toliko, kolikor je veja odvisna od debla, da bi rasla in obrodila sad. Ločeni od njega nimate življenja. Nimate moči, s katero bi se lahko uprli skušnjavam ali da bi rasli v milosti in svetosti. Če ostanete v njem, boste rasli. In če vaše življenje izhaja iz njega, ne boste oveneli ali ostali brez sadu. Podobni boste drevesu, ki je zasajeno ob potokih voda.

Mnogi mislijo, da morajo del tega narediti sami. Zaupajo Kristusu, da jim odpušča grehe, vendar poskušajo z lastno močjo živeti pravično. Toda vsako tako prizadevanje je obsojeno na neuspeh. Jezus pravi: "Brez mene ne morete ničesar storiti." Naša rast v milosti, naše veselje in naša koristnost so odvisni od naše zveze s Kristusom. Če imamo vsak dan in vsako uro občestvo z njim in v njem prebivamo, bomo tudi rasli v milosti. On ni samo začetnik, marveč tudi dovrševalec naše vere. Kristus je prvi, zadnji in večni. Biti mora ob naši strani ne samo v začetku ali na koncu našega življenja, temveč tudi pri vsakem življenjskem koraku. David je rekel: "Predočujem si Gospoda neprestano; ker je na moji desnici, ne omahnem."¹⁴⁾

Ali sprašuješ: "Kako naj ostanem v Kristusu?" Tako, kakor ste ga prvič sprejeli. "Kakor ste torej sprejeli Kristusa Jezusa, Gospoda, tako živite v njem."¹⁵⁾ "Moj pravičnik pa bo živel iz vere."¹⁶⁾ Izročili ste se Bogu, da bi bili popolnoma njegovi, mu služili in ga poslušali, in ste sprejeli Kristusa za svojega Zveličarja. Sami se niste mogli očistiti svojih grehov ali si spremeniti svojega srca; toda ker ste se izročili Bogu, verujete, da je On vse to storil za vas zaradi Kristusa. Z vero ste postali Kristusovi in z vero morate rasti v njem — z dajanjem in sprejemanjem. Morate mu dati vse: svoje srce, voljo in službo; dajte mu sebe v poslušnosti vsem njegovim zahtevam. Vzeti morate vse: Kristusa, polnoto vseh blagoslovov, da bi prebival v vašem srcu, bil vaša moč, vaša pravičnost in vaš večni pomočnik, ki vam daje moč, da bi mu lahko bili poslušni.

Posvetite se Bogu zjutraj; naj bo to vaše prvo delo. Vaša molitev naj se glasi: "Vzemi me, o Gospod, popolnoma za svojega. Vse svoje načrte polagam pred tvoje noge. Uporabi me danes v svoji službi. Ostani v meni in daj, da bo vse moje delo opravljeno v tebi." To delajte vsak dan. Vsako jutro se morate posvetiti Bogu za tisti dan. Zaupajte mu vse svoje načrte ne glede na to, ali naj se po njegovi previdnosti izvršijo ali ne. Izročajte svoje življenje dan za dnem v Božje roke, ker bo le tako postajalo vedno bolj podobno Kristusovemu.

Življenje v Kristusu je življenje miru. Morda v njem ne bo čustvenega zanosa, vendar bo napolnjeno s stalnim in mirnim zaupanjem. Vaše upanje ni v vas, temveč v Kristusu. Vaša slabost se bo združila z njegovo močjo, vaša nevednost z njegovo modrostjo, vaša krhkost z njegovo trajno močjo. Zato ne glejte nase in ne razmišljajte o sebi, marveč glejte na Kristusa. Razmišljajte o njegovih ljubeznih, o lepoti in popolnosti njegovega značaja. Kristus v svoji samoodpovedi, ponižanju, čistosti, svetosti in neprimerljivi ljubezni mora biti predmet vašega razmišljanja. Če ga boste ljubili in se ravnali po njegovem zgledu ter boste popolnoma odvisni od njega, se boste spremenili v njegovo podobo.

Jezus pravi: "Ostanite v meni." Te besede vsebujejo misel o spokojnosti, vztrajnosti in zaupanju. Spet vabi: "Pridite k meni vsi in jaz vas upokojim."¹⁷⁾ Psalmistove besede izražajo isto misel: "Molče se naslanjaj na Gospoda in čakaj ga strpljivo."¹⁸⁾ Izaija zagotavlja: "V mirovanju in upanju

bo vaša moč.”¹⁹⁾ Tega miru ni najti v nedelavnosti; v Zveličarjevem vabilu je namreč obljuba miru povezana z vabilom na delo: “Vzemite moj jarem nase ... in najdete pokoj.”²⁰⁾ Srce, ki se popolnoma zanaša na Kristusa, bo tudi najbolj resno in vneto delalo zanj.

Če se v mislih ukvarjamo s samim seboj, se obrnemo od Kristusa, vira življenja in moči. Zato si Satan nenehno prizadeva odvracati našo pozornost od Zveličarja, da bi tako pretrgal vsako zvezo in občestvo duše s Kristusom. K pozemskim zadovoljstvom, življenjskim skrbem, negotovostim in žalostim, napakam drugih ali vašim lastnim napakam in pomanjkljivostim — k vsemu temu ali pa le k eni teh prvin, hoče pritegniti vaš um. Ne dajte se zapeljati njegovim zvijačam. Mnoge, ki so zares vestni in želijo živeti za Boga, Satan pogosto zapelje, da razmišljajo o svojih napakah in slabostih. Tako jih oddaljuje od Kristusa in upa, da jih bo premagal. Ne postavljajmo samega sebe za središče in se ne vdajajmo bojazni in strahu pred tem, ali bomo zveličani. Vse to človeka odvraca od Vira naše moči. Zaupajte ohranitev svoje duše Bogu in zaupajte vanj. Govorite in razmišljajte o Jezusu. Izgubite se v njem. Odstranite vsak dvom in preženite strah. Recite z apostolom Pavlom: “Živim pa ne več jaz, marveč Kristus živi v meni; kolikor pa sedaj živim v mesu, živim v veri Božjega Sina, ki me je ljubil in dal samega sebe zame.”²¹⁾ Ostanite v Bogu. On je zmožen ohraniti to, kar mu zaupate. Če se izročite njegovim rokam, boste več kakor zmagovalec po njem, ki vas je ljubil.

Ko je Kristus sprejel nase človeško naravo, se je z vezjo ljubezni tako povezal s človeštvom, da razen človekove odločitve ni moči, ki bi lahko razdrla to zvezo. Satan nas neprestano poskuša z vsemi mogočimi zaslepitvami navesti k temu, da bi pretrgali to zvezo, to je, da bi se odločili za ločitev od Kristusa. Zato moramo bedeti, se boriti in moliti, da nas nič ne bi zapeljalo in si ne bi izbrali drugega učitelja; to lahko naredimo, kadar koli hočemo. Glejmo stalno na Kristusa, in On nas bo obvaroval. Če bomo gledali vanj, bomo varni. Nič nas ne bo moglo iztrgati iz njegovih rok. Z nenehnim gledanjem vanj “se premenjujemo v isto podobo od slave v slavo kakor od Gospodovega Duha”²²⁾.

Tako so prvi učenci postali podobni ljubemu Zveličarju. Ko so slišali Jezusove besede, so občutili, kako jim je potreben. Iskali so ga in ga našli ter hodili za njim. Bili so z njim doma, pri mizi, v izbi in na polju. Bili so z njim kakor učenci s svojim učiteljem in so vsak dan iz njegovih ust prejeli nauke svete resnice. Gledali so nanj kakor služabniki na svojega gospodarja, da bi spoznali svojo dolžnost. Ti učenci so bili ljudje, “podvrženi enakim slabostim kakor mi”.²³⁾ Z grehom so morali bojevati isti boj kakor mi. Tudi njim je bila potrebna ista milost, da bi lahko živeli sveto življenje.

Niti ljubljeni Jezusov učenec Janez, ki je najbolj odseval podobnost Zveličarju, po naravi ni imel milega značaja. Ni bil le ošaben in častihlepen, marveč tudi vihrav in zamerljiv, če ga je kdo žalil. Ko pa se mu je razodel Božji značaj, se je zavedel lastne pomanjkljivosti, in ob tem spoznanju je postal ponižen. Moč in potrpežljivost, sila in nežnost, vzvišenost in krotkost, ki jih je videl v vsakdanjem življenju Božjega Sina, so z občudovanjem in ljubeznijo napolnili njegovo srce. Iz dneva v dan se je njegovo srce približevalo Kristusu, dokler se v ljubezni do Gospoda njegov jaz ni popolnoma izgubil. Njegova zamerljiva in častihlepna narava se je podredila spreminjajoči Kristusovi moči. Obnavljajoči vpliv Svetega Duha je obnovil njegovo srce. Moč Kristusove ljubezni je spremenila njegov značaj. To je zanesljiv sad zveze z Jezusom. Ko Kristus prebiva v srcu, se spremeni celotna narava. Kristusov Duh in njegova ljubezen omehčata srce, napravita dušo ponižno, naše misli pa usmerita k Bogu in nebesom.

Ko je Kristus odšel v nebesa, je njegove sledilce še vedno navdajal občutek njegove navzočnosti. To je bila osebna navzočnost, polna ljubezni in luči. Jezus, Zveličar, ki je hodil, govoril in molil z njimi ter jim govoril besede upanja in tolažbe, je bil vzet od njih v nebesa s sporočilom miru v ustih. Medtem ko ga je sprejel oblak angelov, so slišali odmev njegovega glasu: “Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.”²⁴⁾ V nebesa je odšel v človeški podobi. Vedeli so, da je tudi pred Božjim prestolom ostal njihov Prijatelj in Zveličar, da se njegova ljubezen ni spremenila in da je ostal v najtesnejši zvezi s trpečim človeštvom. Pred Boga je prinesel zasluge svoje dragocene

krvi in mu pokazal prebodene roke in noge kot spomin na ceno, ki jo je plačal za odrešence. Vedeli so, da je šel v nebesa, da bi jim pripravil prostor, in da se bo zopet vrnil ter jih vzel k sebi.

Ko so se zbrali po vnebovohodu, so goreče želeli povedati Očetu svoje prošnje v Jezusovem imenu. Z globokim spoštovanjem so se sklonili v molitvi in ponovili zagotovilo: "Kar koli boste Očeta prosili, vam da v mojem imenu. Doslej niste ničesar prosili v mojem imenu. Prosite in prejmete, da bo vaša radost dopolnjena."²⁵⁾ Stegovali so svoje roke vere višje in višje z močnim dokazom, da "Kristus Jezus je, ki je umrl, pa tudi vstal, ki je na desnici Boga, ki tudi prosi za nas."²⁶⁾ Na petdesetnico so dobili Tolažnika, o katerem je rekel Kristus, da "bo v vas."²⁷⁾ Dalje jim je rekel: "Bolje vam je, da jaz odidem. Zakaj če ne odidem, ne pride Tolažnik k vam; če pa odidem ga pošljem k vam."²⁸⁾ Od takrat bo Kristus s svojim Duhom stalno prebival v srcih svojih otrok. Njihova zveza z njim je bila tesnejša kakor takrat, ko je bil osebno z njimi. Luč, ljubezen in moč v njih prebivajočega Kristusa je žarela iz njih, da so se ljudje čudili, ko so jih videli, in spoznali, "da so hodili z Jezusom".²⁹⁾

Kristus želi biti svojim otrokom še danes to, kar je bil svojim učencem. Ko je majhno čredo svojih učencev zbral okoli sebe k zadnji molitvi, je rekel: "Ne prosim pa samo za te, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi verovali v mene."³⁰⁾

Jezus je molil in prosil, da bi bili eno z njim, kakor je On eno z Očetom. Kakšna edinost je to! Zveličar je rekel o sebi: "Sin ne more sam od sebe ničesar delati."³¹⁾ "Oče, ki v meni prebiva, On izvršuje svoja dela."³²⁾ Če Kristus prebiva v našem srcu, bo vplival na nas, "da hočemo in delamo",³³⁾ kar mu je po volji. Delali bomo tako, kakor je delal On. Razodevali bomo enakega duha. Če ga ljubimo in ostajamo v njem, bomo rasli "v vsem do njega, ki je glava, Kristus".³⁴⁾

9. Delo in življenje

Bog je za veselje vir življenja, svetlobe in veselja. Iz njega izhajajo blagoslovi in se razlivajo na vsa njegova stvarstva, kakor iz studenca teče potok in iz sonca izhajajo svetlobni žarki. Povesod, kjer božansko življenje napolnjuje človeška srca, se iz njih razliva na druge v ljubezni in blagoslovu.

Veselje našega Zveličarja je bilo dvig in odrešitev padlih ljudi. Zato se ni menil za lastno življenje, temveč je umrl na križu in prenašal sramoto. Tudi angeli vedno delajo, da bi osrečili druge. To je njihovo veselje. Delo brezgrešnih angelov je služiti bitjem, ki so padla v greh in so po značaju in položaju nižja od njih, kar pa imajo sebična srca za poniževalno. Duh Kristusove samopožrtvovalne ljubezni je duh, ki napolnjuje nebesa in je samo jedro blaženosti. To je duh, ki ga bodo imeli tudi Kristusovi učenci, in delo, ki ga bodo opravljali.

Kadar Kristusova ljubezen napolnjuje srce, je ni mogoče skriti, kakor se ne da skriti prijetnega vonja. Njen sveti vpliv čutijo vsi, s katerimi prihajamo v stik. Kristusov Duh v srcu je kakor izvir v puščavi, ki osvežuje, in zbuja željo v vseh, ki so pripravljene na pogubo, da bi se napili vode življenja.

Ljubezen do Jezusa bo razodeta v hrepenenju, da bi delali za blagoslov in dvig človeštva, kakor je delal On. To nas spodbuja k ljubezni, nežnosti in sočutju do vseh bitij, za katera skrbi naš nebeški Oče.

Zveličarjevo življenje na zemlji ni bilo življenje udobnosti in predanosti sebi. Garal je vztrajno, resno in neutrudno za reševanje izgubljenega človeštva. Od jaslíc do Golgote je hodil po poti samoodpovedi in se ni izogibal težavnim nalogam, napornim potovanjem, utrudljivemu delu in skrbem. Rekel je: "Kakor tudi Sin človekov ni prišel, da njemu služijo, ampak da služi in da svoje

življenje v odkupnino za mnoge.”¹⁾ To je bil glavni namen njegovega življenja. Vse drugo je bilo drugotno in temu podrejeno. Njegova jed in pijača je bila izpolnjevanje Božje volje in dokončanje njegovega dela. V njegovem delu lastni jaz in korist nista imela prostora.

Vsi, ki so okusili Kristusovo milost, bodo enako pripravljeni na žrtve, da bi bili deležni tega nebeškega darila tudi drugi, za katere je umrl. Storili bodo vse, kar morejo, da biboljšali svet za življenje na njem. Tak duh je zanesljiv sad resnično spreobrnjene duše. Takoj ko kdo pride h Kristusu, se v njegovem srcu rodi želja, da bi tudi drugim sporočil, kako dragocenega prijatelja je našel v Jezusu. Zveličavna in posvečujoča resnica se ne da zapreti v srce. Če smo namreč oblečeni v Kristusovo pravičnost in napolnjeni z veseljem njegovega Duha, ki prebiva v nas, ne bomo mogli mirovati. Če smo spoznali in okusili, da je Gospod dober, bomo imeli kaj povedati. Kakor Filip, ko je našel Zveličarja, bomo tudi mi povabili druge, naj pridejo k njemu. Skušali jim bomo razodeti Kristusovo privlačnost in nevidno resničnost prihodnjega sveta. Naša največja želja bo hoditi po poti, po kateri je stopal Jezus. Čutili bomo iskreno hrepenenje, da bi tudi drugim pokazali “Božje Jagnje, ki odjemlje greh sveta”.²⁾

Naše prizadevanje, da bi bili drugim v blagoslov, bo tudi nam prineslo blagoslove. To je tudi bil Božji namen, ko nam je zaupal sodelovanje v načrtu odrešenja. Ljudem je dal prednost, da bi postali deležni njegove božanske narave; od njih pa v zameno zahteva, da prejete blagoslove prenesejo svojim bližnjim. To je največja čast in največje veselje, ki ga Bog lahko izlije na ljudi. Tisti, ki tako postanejo soudeleženci v delih ljubezni, so se najbolj približali svojemu Stvarniku.

Bog bi lahko evangeljsko sporočilo in celotno delo ljubeče službe zaupal nebeškimi angelom. Tudi druga sredstva bi lahko uporabil za izpeljavo svojega načrta. Toda v svoji brezmejni ljubezni se je odločil, da bi tudi mi sodelovali z njim, s Kristusom in angeli ter tako imeli delež v blagoslovih, veselju in duhovnem napredku, ki so sadovi te nesebične službe.

Če trpimo s Kristusom, se mu bomo še bolj približali. Vsako žrtvovanje samega sebe za blagor drugih krepi duha dobrodelnosti v darovalčevem srcu in ga vodi v tesnejšo zvezo z Odrešenikom sveta, ki je, “ko je bil bogat, zavoljo vas obubožal, da bi vi po njegovem uboštvu obogateli”.³⁾ Samo če tako izvršimo božanski načrt, ki ga je imel z našim stvarjenjem, nam bo življenje v blagoslov.

Če greste na delo, kakor je Kristus načrtoval za svoje učence, in pridobivate ljudi zanj, tedaj boste tudi sami čutili potrebo po globlji izkušnji in večjem poznavanju duhovnih stvari ter boste žejni in lačni pravičnosti. Prosili boste Boga, vaša vera se bo okrepila in vaša duša bo vse obilneje pila pri izviru zveličanja. Skušnjave in nasprotovanja vas bodo priganjala k Svetemu pismu in molitvi. Rasli boste v milosti in poznavanju Kristusa ter dosegli bogate izkušnje.

Duh nesebičnega dela za druge daje značaju globino, trdnost in Kristusovo ljubkost ter prinaša imetniku mir in srečo. Hrepenenja postanejo bolj vzvišena. Ni več prostora za lenobo ali sebičnost. Tisti, ki se tako vadijo v krščanski milosti, bodo rasli in se okrepili za Božje delo. Imeli bodo jasno duhovno moč opažanja, stanovitno in rastočo vero in vse večjo moč v molitvi. Božji Duh, ki deluje na njihovega duha, spodbuja posvečeno skladnost duše kot odmev na božanski dotik. Tisti, ki se tako nesebično žrtvujejo za blagor drugih, najbolj zanesljivo delajo za svoje zveličanje.

Edini način rasti v milosti, je nesebično opravljanje dela, ki nam ga je zaupal Kristus, namreč opravljanje vsega, do skrajnih mej naše sposobnosti, da bi pomagali in bili v blagoslov tem, ki potrebujejo našo pomoč. Moč se doseže z vajo, delavnost pa je prvi pogoj življenja. Tisti, ki si prizadevajo ohraniti svoje krščansko življenje z nedelavnim sprejemanjem blagoslovov milosti, ne da bi kaj delali za Kristusa, preprosto poskušajo živeti tako, da bi samo jedli, delali pa nič. V telesnem in duhovnem življenju nedelavnost prinaša nazadovanje in propad. Človek, ki noče uporabljati svojih udov, bo kmalu izgubil moč, da bi jih lahko uporabljal. Tako tudi kristjan, ki noče

uporabljati od Boga prejetih moči, ne bo le zaostajal pri rasti v Kristusu, temveč bo izgubil še tisto moč, ki jo je že imel.

Bog je Kristusovo cerkev določil za reševanje ljudi. Njena naloga je svetu objaviti evangelij. To je dolžnost vseh kristjanov. Vsakdo mora glede na svoje talente in priložnosti izvršiti Zveličarjevo naročilo. Kristusova ljubezen, ki nam je bila razodeta, nas je naredila za dolžnike vsem, ki ga ne poznajo. Bog nam je dal svojo luč, toda ne samo za nas, temveč da bi jo razlili na vse bližnje.

Če bi se Kristusovi sledilci zavedali svoje dolžnosti, bi jih v poganskih deželah na tisoče oznanjalo evangelij tam, kjer je danes samo eden. Vsi, ki se osebno ne morejo zaposliti v tem delu, ga lahko podpirajo s svojimi sredstvi, naklonjenostjo in molitvami. Tedaj bi tudi v krščanskih deželah z večjo resnostjo delali za bližnje.

Če želimo delati za Kristusa, ni potrebno oditi med pogane ali zapustiti ožji družinski krog, če nas nanj vežejo dolžnosti. To delo lahko opravljamo v družinskem krogu, v cerkvi in med ljudmi, s katerimi delamo in se družimo.

Naš Zveličar je preživel večji del svojega pozemskega življenja v tesarski delavnici v Nazaretu, kjer je potrpežljivo delal. Službujoči angeli so spremljali Gospodarja življenja, ko je hodil poleg kmetov in delavcev, ki ga niso poznali in mu niso izkazovali časti. Vestno je izpolnjeval svoje poslanstvo tako pri opravljanju svojega preprostega dela kakor pri zdravljenju bolnikov ali ko je hodil po razburkanih valovih Galilejskega morja. Tako lahko hodimo in delamo z Jezusom tudi mi, ko opravljamo preproste dolžnosti in smo na najnižjih življenjskih položajih.

Apostol pravi: "Vsakdo, bratje, naj ostane pri Bogu v tem, v čemer je bil poklican."⁴⁾ Poslovni človek lahko svoje delo izvršuje tako, da s svojo zvestobo povečuje svojega Gospodarja. Če je pravi Kristusov sledilec, bo svojo vero vnesel v vsako stvar in razodeval ljudem Kristusovega duha. Mehanik je lahko marljiv in zvest predstavnik njega, ki je delal v težkih življenjskih razmerah med galilejskimi griči. Vsak, ki imenuje Kristusovo ime, naj dela tako, da lahko drugi slavijo svojega Stvarnika in Odrešenika, ko vidijo njegova dobra dela.

Mnogi so se izognili izročitvi svojih darov Kristusovi službi zato, ker so drugi imeli boljše talente in prednosti. Prevladalo je mnenje, da se sme samo od posebno nadarjenih ljudi zahtevati, da posvetijo svoje sposobnosti Božji službi. Mnogi so razumeli, da so bili darovi dani samo nekaterim izvoljenim, drugi pa so izključeni iz deleža pri delu in nagradi. Toda v priliki ni prikazano tako. Ko je gospodar poklical svoje služabnike, je dal vsakemu njegovo delo.

Tudi najskromnejše življenjske dolžnosti lahko opravljamo z ljubečim duhom "kakor Gospodu".⁵⁾ Če je v srcu Božja ljubezen, se bo pokazala tudi v življenju. Obdala nas bo Kristusova prijetna dišava, naš vpliv pa bo za dviganje in blagoslov.

Ne čakajte na izredne prilike ali posebne sposobnosti, da bi začeli delati v Božjem delu. Ne skrbite, kaj bo svet mislil o vas. Če vaše vsakdanje življenje priča o čistosti in iskrenosti vaše vere in če so se drugi prepričali, da jim hočete pomagati, vaša prizadevanja ne bodo zaman.

Tudi najponižnejši in najsiromašnejši Jezusovi učenci so lahko drugim v blagoslov. Morda se niti ne zavedajo, da delajo kaj posebno dobrega, in vendar nevede s svojim vplivom povzročajo valove blagoslova, ki se širijo in poglobljajo, za blagoslovljene sadove svojega dela pa bodo zvedeli šele na dan končne nagrade. Ne vedo ali čutijo, da delajo kaj velikega. Od njih se ne zahteva, da skrbijo za uspeh, temveč da tiho gredo naprej in zvesto izvršujejo delo, ki jim ga je določila Božja previdnost. Tako njihovo življenje ne bo nekoristno. Vse bolj bodo rasli v Kristusovo podobo. Že v tem življenju so Božji sodelavci in se tako usposabljujejo za bolj vzvišeno delo in neskaljeno radost v prihodnjem življenju.

10. Poznanje Boga

Bog uporablja razne načine, da bi se nam razodel in nas pripeljal v občestvo s seboj. Narava se neprenehoma obrača na naša čutila. Odprto srce bo ganjeno z Božjo ljubeznijo in slavo, ki ju razodevajo dela njegovih rok. Pazljivo uho lahko sliši in razume Božji govor v naravi. Zelena polja, visoko drevje, popki in cvetje, oblaki, ki potujejo po nebu, dež, žuboreči potok in veličastvo neba govorijo našemu srcu in nas vabijo, naj se seznanimo z njim, ki je vse ustvaril.

Naš Zveličar je vedno vpletel v svoje krasne nauke primere iz narave. Drevje, ptice, cvetice po dolinah, griči in jezera, čudoviti nebeški svod in tudi vsi dogodki in razmere vsakdanjega življenja, vse je tesno povezano z besedami resnice, da se lahko pogosto spomnimo naukov tudi sredi vsiljivih skrbi, ki jih je polno garaško življenje.

Bog želi, da bi njegovi otroci cenili njegova dela in uživali v preprosti in tihi lepoti, s katero je okrasil naš pozemski dom. Ljubi lepoto, vendar bolj kakor zunanjo privlačnost ljubi lepoto značaja. Želi, da bi negovali čistost in preprostost, ki sta tihi milosti cvetic.

Če bi le hoteli poslušati, bi nas Božja ustvarjena dela naučila dragocenih naukov o poslušnosti in zaupanju. Od zvezd, ki potujejo po vesolju že tisočletja po določenih poteh, pa do najdrobnejšega atoma, se stvari v naravi pokoravajo Stvarnikovi volji. Bog skrbi za vse in vzdržuje vse, kar je ustvaril. On, ki vzdržuje neštete svetove v brezmejnem prostranstvu, hkrati skrbi tudi za potrebe sivo rjavega vrabca, ki brez strahu ščebeta svojo preprosto pesem. Nebeški Oče nežno bedi nad vsemi ljudmi, bodisi da gredo na svoje vsakdanje delo ali pa molijo, zvečer ležejo in zjutraj vstanejo, bodisi nad bogatašem, ki se gosti v svoji palači, ali pa nad siromakom, ki zbira otročiče k bornemu obroku. Niti ena solza ne kane, za katero Bog ne bi vedel. Tudi ni nasmeška, ki ga ne bi opazil.

Če bi to popolnoma verjeli, bi se hitro osvobodili vseh nepotrebnih skrbi. Naše življenje ne bi bilo tako polno razočaranj, kakor je sedaj; saj bi svoje velike in majhne zadeve izročili v roke Bogu, ki ga ne zmedejo številne skrbi in mu ni pretežko njihovo breme. Tedaj bi uživali duševni mir, ki je še mnogim tuj.

Ko uživate v privlačni lepoti zemlje, pomislite na prihodnji svet, ki ne bo poznal pogube greha in smrti in kjer v naravi ne bo več senc prekletstva. V domišljiji si zamislite podobo doma rešenih in se spomnite, da bo mnogo veličastnejša, kakor pa si jo lahko pričara najbujnejša domišljija. V Božjih različnih darovih v naravi vidimo komaj slaboten odsev njegove slave. Zapisano je: "Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v srce človeku ni prišlo, to je pripravil Bog tem, kateri ga ljubijo."¹⁾

Pesnik in naravoslovec imata mnogo povedati o naravi, toda kristjan je ta, ki z velikim spoštovanjem uživa v njenih krasotah, ker v njih spoznava delo rok svojega Očeta in v vsakem cvetu, grmu in drevesu zaznava njegovo ljubezen. Nihče ne more popolnoma ceniti pomena gore in doline, reke in morja, če ne vidi v njih izraza Božje ljubezni do človeka.

Bog nam govori po svojih delih previdnosti in po vplivu svojega Duha na srce. Iz naših razmer, okoliščin in vsakdanjih sprememb, ki se dogajajo okrog nas, lahko črpamo dragocene nauke, če se jim naše srce le odpre, da jih sprejme. Psalmist opisuje delo Božje previdnosti z naslednjimi besedami: "Gospodove milosti je polna vsa zemlja."²⁾ "Kdor je moder, bo preudaril in dobro premislil Gospodovo usmiljenje."³⁾

Bog nam govori v svoji besedi. V njej imamo jasnejše razodetje njegovega značaja, ravnanja z ljudmi in vzvišenega odrešeniškega dela. Pred nami je odprta zgodovina očakov in prerokov in drugih svetih oseb iz preteklosti. Tudi ti so bili ljudje, "podvrženi enakim slabostim kakor mi".⁴⁾ Vidimo, da so se bojevali z razočaranji, kakršna so naša, in padli v skušnjave kakor mi, vendar so

se znova osrčili in z Božjo milostjo dosegli zmago; ko jih opazujemo, dobivamo pogum v svojem prizadevanju za pravičnost. Ko beremo o njihovih dragocenih izkušnjah, o luči, ljubezni in blagoslovih, ki so jih uživali, o delu, ki so ga opravljali s podarjeno milostjo, prižge duh, ki jih je navdihoval, v naših srcih plamen svetega navdušenja in željo, da bi jim postali podobni po značaju in bi hodili z Bogom, kakor so hodili oni.

Jezus je rekel za knjige Stare zaveze — a koliko bolj to velja za knjige Nove zaveze — “In ta so, ki pričajo zame”,⁵⁾ za Odrešenika, zanj, v kateri ima središče naše upanje v večno življenje. Da, vse Sveto pismo govori o Kristusu. Od prvega poročila o stvarjenju: “Brez nje ni nič postalo, kar je postalo,”⁶⁾ pa vse do zadnje obljube: “Glej, hitro pridem,”⁷⁾ beremo o njegovih delih in poslušamo njegov glas. Če se hočete seznaniti z Zveličarjem, proučujte Sveto pismo.

Napolnite svoje srce z Božjimi besedami. So živa voda, ki gasi vašo gorečo žejo. So živi nebeški kruh. Jezus pravi: “Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi.”⁸⁾ Potem pa sam sebe razlaga, rekoč: “Besede, ki sem vam jih jaz govoril, so duh in so življenje.”⁹⁾ Naše telo se razvija in raste od tega, kar jemo in pijemo. Kakor je v telesnem življenju, tako je tudi v duhovnem: našemu duhovnemu življenju daje moč in krepkost to, o čemer razmišljamo.

Odrešenje je predmet, ki bi ga tudi angeli radi spoznali. To bo veda in pesem odrešenih skozi neskončne veke večnosti. Mar potem ni vredna skrbnega razmišljanja in proučevanja? Jezusova neskončna milost in ljubezen ter v našo korist darovana daritev zahtevajo od nas resno in dostojanstveno razmišljanje. Ukvarjati se moramo z značajem našega dragega Odrešenika in Posrednika. Razmišljati moramo o poslanstvu njega, ki je prišel svoje ljudstvo rešiti njihovih grehov. Če tako premišljamo o nebeških stvareh, bosta vera in ljubezen postali močnejši, naše molitve pa sprejemljivejše pri Bogu, ker bodo vse bolj prežete z vero in ljubeznijo. Razumne bodo in goreče. Vse bolj stanovitno bomo zaupali v Jezusa in vsak dan živo doživljali njegovo moč, katera rešuje vse, ki se po njem bližajo Bogu.

Ko razmišljamo o Zveličarjevi popolnosti, se v nas prebuja želja, da bi se popolnoma spremenili in obnovili v podobo njegove čistosti. Lačni in žejni bomo želje, da bi postali podobni njemu, ki ga častimo. Čim več razmišljamo o Kristusu, tem več bomo tudi drugim govorili o njem in ga razodevali svetu.

Sveto pismo ni bilo napisano samo za učene; nasprotno, namenjeno je preprostemu ljudstvu. Velike za zveličanje potrebne resnice so tako jasne kakor dan opoldne. Nihče se ne bo pregrešil in zgubil svojo pot razen tistih, ki sledijo lastni presoji namesto jasno razodeti Božji volji.

Ne sprejemajmo pričevanj drugih o tem, kar uči Sveto pismo, marveč sami proučimo Božjo besedo. Če dovolimo, da drugi mislijo namesto nas, bomo pohabili osebno moč in oškodovali svoje sposobnosti. Če ne razmišljamo o stvareh, ki so vredne zbranosti, plemenite umske moči tako zakrnijo, da niso sposobne razumeti globokega pomena Božje besede. Um se bo razvil, če se ukvarja s preiskovanjem svetopisemskih resnic tako, da primerja vrsto z vrsto in duhovne stvari z duhovnimi.

Nič ni primernejšega za krepitev razuma kakor proučevanje Svetega pisma. Nobena druga knjiga ni tako sposobna oplemenititi misli in okrepiti sposobnosti kakor globoke in plemenite svetopisemske resnice. Če bi Božjo besedo proučevali tako, kakor jo je potrebno, bi se ljudje lahko odlikovali z velikim umskim obzorjem, plemenitim značajem in trdnejšo voljo, kar pa je dandanes tako redko videti.

Od hitrega branja Svetega pisma ni mnogo koristi. Lahko da kdo prebere vse Sveto pismo, pa vendar ne vidi njegove lepote ali razume njegovega globokega in skritega pomena. Temeljito proučevanje kakšnega odstavka, dokler nam ni jasen njegov pomen in dokler ne doumemo

njegovega odnosa do načrta zveličanja, je vredno več kakor površno branje mnogih poglavij brez določenega cilja in namena, da bi se česa naučili. Imejte svoje Sveto pismo vedno pri sebi. Berite ga, kadar koli imate priložnost. Zapomnite si besedila. Celo med hojo po ulicah lahko berete kakšen odstavek, razmišljate o njem in si ga zapomnite.

Modrosti ne moremo doseči brez resne pozornosti in proučevanja z molitvijo. Nekateri deli Svetega pisma so zares tako jasni, da jih ni mogoče napačno razumeti; so pa tudi besedila, katerih pomen ne leži na površju, da bi ga lahko takoj opazili. Besedilo moramo primerjati z besedilom. Skrbno moramo preiskovati in razmišljati z molitvijo. Takšno proučevanje bo bogato poplačano. Kakor rudar najde žilo plemenite kovine, četudi je skrita globoko pod zemljo, tako bo tudi vztrajen iskalec skritega zaklada Božje besede našel resnice največje vrednosti, ki so skrite pogledu površnega iskalca. Navdihnjene besede bodo kakor potoki, ki tečejo iz studenca življenja, če o njih razmišljamo v srcu.

Svetega pisma nikoli ne proučujmo brez molitve. Preden ga odpremo, moramo prositi za razsvetljenje Svetega Duha, in dano nam bo. Ko je Natanael prišel k Jezusu, je Zveličar vzkliknil: "Glej, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače. Reče mu Natanael: Odkod me poznaš? Jezus odgovori in mu reče: Preden te je Filip poklical, ko si bil pod smokvo, sem te videl."¹⁰⁾ Jezus bo videl tudi nas, ko molimo na skrivnem, če ga bomo prosili za luč, da bi lahko spoznali, kaj je resnica. Angeli iz sveta luči bodo z ljudmi, ki s ponižnim srcem prosijo za božansko vodstvo.

Sveti Duh povečuje in slavi Zveličarja. Njegovo delo je predstaviti Kristusa, čistost njegove pravičnosti in vzvišeno zveličanje, ki ga imamo po njem. Jezus pravi: "Od mojega vzame in vam oznani."¹¹⁾ Ta Duh resnice je edini učinkoviti učitelj božanske resnice. Kako zelo je Bog moral ceniti človeški rod, da je dovolil svojemu Sinu umreti zanj in določil svojega Duha za človekovega učitelja in stalnega vodnika!

11. Prednost molitve

Bog nam govori po naravi in razodetju, po svoji previdnosti in po delovanju svojega Duha. Vendar to ne zadostuje; pred njim moramo neizogibno izlivati svoje srce. Da bi imeli duhovno življenje in moč, moramo vzpostaviti pravo občestvo z našim nebeškim Očetom. Naše misli so morda usmerjene k njemu; morda razmišljamo o njegovih delih, usmiljenju in blagoslovih, toda to še ni v najpopolnejšem smislu občestvo z njim. Da bi imeli občestvo z Bogom, mu moramo imeti kaj povedati o svojem vsakdanjem življenju.

Molitev je odpiranje srca Bogu kot prijatelju. To pa ni potrebno zato, da bi mu povedali, kdo smo, temveč zato, da bi ga mogli sprejeti. Molitev ne spušča Boga k nam, marveč nas dvigne k njemu.

Jezus je med svojim bivanjem na zemlji učil učence, kako morajo moliti. Poučeval jih je, naj povedo Bogu svoje vsakdanje potrebe in zvrnejo nanj vse svoje skrbi. Tudi za nas velja njegovo zagotovilo, da bo uslišal naše molitve.

Sam Jezus je pogosto molil, ko je živel med ljudmi. Zveličar se je izenačil z našimi potrebami in slabostmi, tako je postal prosilec, ki od Očeta prosi svežih moči, da bi se okrepil za dolžnost in skušnjavo. Zato nam je v vsem zgled. Postal nam je brat v naših slabostih, "izkušan v vsem kakor mi",¹⁾ kljub temu pa se je njegova brezgrešna narava izogibala slabemu. Zdržal je hude duševne boje in muke na tem grešnem svetu. Njegova človeška narava je imela molitev za potrebo in prednost. V občestvu s svojim Očetom je našel tolažbo in veselje. Če pa je Zveličar ljudi, Božji Sin, čutil potrebo po molitvi, koliko bolj bi potem morali mi, slabotni in grešni smrtniki, čutili potrebo po goreči in stalni molitvi.

Naš nebeški Oče čaka, da bi na nas izlil polnoto svojega blagoslova. Naša prednost je, da lahko obilno pijemo pri izviru brezmejne ljubezni. Kako čudno je torej, da tako malo molimo! Bog je pripravljen in voljan slišati iskreno molitev svojih najponižnejših otrok, in vendar se z naše strani kaže odpor, da bi oznanili svoje potrebe Bogu. Kaj neki si mislijo nebeški angeli o ubogih in nemočnih ljudeh, ki so izpostavljeni skušnjavam, ko Božje srce neskončne ljubezni hrepeni po njih in jim je pripravljeno dati več, kakor pa ga lahko prosijo ali si zamislijo, ti pa kljub temu tako malo molijo in imajo tako malo vere? Angeli se radi klanjajo Bogu; radi so v njegovi bližini. Občestvo z Bogom jim je v največje veselje. Otroci tega sveta, ki so tako potrebni pomoči, katero jim lahko da samo Bog, pa so videti zadovoljni, da hodijo brez luči njegovega Duha in brez spremstva njegove navzočnosti.

Tema Hudobnega obdaja tiste, ki zanemarjajo molitev. Sovražnik jim šepeta izkušnje, ki jih zapeljejo v greh; to pa je zato, ker ne uporabljajo prednosti, ki jim jo je dal Bog v božanski uredbi molitve. Zakaj bi Božji otroci morali čutiti odpor do molitve, ko je ta vendar ključ v rokah vere in odpira nebeške zakladnice, kjer so spravljene neizmerni zakladi Vsemogočnega? Brez nenehne molitve in skrbne budnosti smo v nevarnosti, da postanemo brezskrbni in se oddaljimo s prave poti. Nasprotnik nam stalno nastavlja ovire na poti k prestolu milosti, da ne bi s srčno ponižno prošnjo in vero dobili milosti in pomoči ter se tako uprli skušnjavi.

So določeni pogoji, po katerih lahko pričakujemo, da bo Bog slišal in uslišal naše molitve. Eden prvih pogojev je, da začutimo potrebo po njegovi pomoči. Obljubil je: "Kajti vode razlijem čez žejno in potoke na suho."²⁾ Tisti, ki so lačni in žejni pravičnosti in hrepenijo po Bogu, so lahko prepričani, da bodo uslišani. Srce mora biti odprto vplivu Duha ali pa ne bodo prejeli Božjega blagoslova.

Naša velika potreba je dokaz, ki najbolj zgovorno prosi za nas. Toda Gospoda moramo prositi, da bi to naredil za nas. On pravi: "Prosrite, in dalo se vam bo."³⁾ "On, ki lastnemu Sinu ni prizanesel, ampak ga je dal za nas vse, kako ne bo tudi z njim nam vsega podaril?"⁴⁾

Če v svojem srcu gojimo krivičnost in se oklepamo kakšnega priljubljenega greha, nas Gospod ne bo uslišal. Molitev spokorjene in potrte duše pa je vedno sprejeta. Če popravimo vse krivice, ki se jih zavedamo, lahko verujemo, da bo Bog uslišal naše prošnje. Božje milosti ne moremo pridobiti s svojo zaslugom. Samo Jezusova dostojnost nas lahko reši; njegova kri nas lahko očisti, vendar pa se moramo truditi izpolniti pogoje, da bi nas lahko sprejel.

Druga prvina uspešne molitve je vera. "Kajti kdor se bliža Bogu, mora verovati, da je Bog in da bo plačevalec tistim, ki ga iščejo."⁵⁾ Jezus je rekel učencem: "Vse, kar koli v svoji molitvi prosite, verujte, da ste prejeli, in zgodi se vam."⁶⁾ Ali držimo Boga za besedo?

Zagotovilo je obširno in neomejeno, in zvest je On, ki je obljubil. Čeprav ne dobimo takoj vsega, kar smo prosili, moramo še naprej verovati, da Gospod sliši naše molitve in da jih bo uslišal. Tako zmotni smo in kratkovidni, da včasih prosimo za kaj, kar nam ne bo v blagoslov, naš nebeški Oče pa v svoji ljubezni uslišuje naše molitve tako, da nam da ravno tisto, kar bo najboljše za naš blagor, namreč to, kar bi si sami želeli, ko bi po božanskem razsvetljenju videli stvari, kakršne so v resnici. Kadar kaže, da naše molitve niso uslišane, se moramo oprijeti obljube. Čas uslišanja bo namreč gotovo prišel in prejeli bomo blagoslov, ki ga najbolj potrebujemo. Predznost pa je pričakovati uslišanje molitve ravno tako in za to, kar si želimo. Bog je premoder, da bi se motil; je predober, da bi prikrajšal kar koli dobrega njim, ki hodijo pravično. Zato se ne bojte zaupati vanj, čeprav vaše molitve niso takoj uslišane. Zanesite se na njegovo zanesljivo obljubo: "Prosrite in dalo se vam bo."⁷⁾

Če sprejmemo nasvet z dvomom in strahom ali poskušamo razvozlati vse, kar nam ni jasno, preden verujemo, se bodo naše težave samo povečale in poglobile. Toda če pridemo pred Boga z občutkom nemoči in odvisnosti, takšni, kakršni smo, če ponižno in z zaupno vero z vsemi

svojimi potrebami seznanimo njega, čigar znanje je neomejeno in ki vidi vse svoje stvarstvo ter s svojo besedo in voljo gospoduje vsemu, more in želi uslišati naše vpitje in bo spustil svetlobo v naše srce. Iskrena molitev nas bo privedla v tesno zvezo z razumom Neskončnega. Čeravno morda v tem trenutku nimamo vidnega dokaza, da se obličje našega Odrešenika sočutno in ljubeče sklanja nad nas, je to vendarle res. Morda ne čutimo takoj njegovega dotika, a kljub temu njegova roka ljubeznivo počiva na nas z ljubeznijo in nežnim sočutjem.

Ko pridemo Boga prosit za milost in blagoslov, mora biti naše srce polno ljubezni in odpuščanja. Kako lahko molimo: "In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom,"⁸⁾ v srcu pa gojimo nespravljalnost? Če pričakujemo uslišanje svojih molitev, moramo tudi sami enako in v enaki meri odpuščati drugim, kakor sami pričakujemo odpuščanje.

Stanovitnost v molitvi je prav tako eden od pogojev, da bi bili uslišani. Vedno moramo namreč moliti, če želimo rasti v veri in izkušnji. Bodite "v molitvi stanovitni".⁹⁾ "V molitvi bodite stanovitni in čujte v njej z zahvaljevanjem."¹⁰⁾ Peter opozarja vernike: "Bodite torej pametni in trezni za molitve."¹¹⁾ Pavel svetuje: "V vsem naj se Bogu naznanjajo vaše želje v molitvi in prošnji z zahvaljevanjem."¹²⁾ Juda pravi: "Vi pa, ljubljeni, sezidavajte se na svoji presveti veri in molitvi v Svetem Duhu, ohranite se v Božji ljubezni."¹³⁾ Neprestana molitev je nepretrgana zveza duše z Bogom, tako da se življenje, ki izhaja iz Boga, vliva v nas in se zopet vrača k Bogu kot čistost in svetost.

Nadalje je v molitvi potrebna marljivost. Ne dovolite, da bi vas kaj oviralo. Na vso moč si prizadevajte ohraniti zvezo med Jezusom in seboj. Izkoristite vsako priložnost, ki se vam ponuja za odhod na molitveni prostor. Ljudje, ki resnično hrepenijo po občestvu z Bogom, redno prihajajo k molitvenim uram in zvesto opravljajo svojo dolžnost z živo željo, da bi prejeli čim več blagoslovov. Izrabili bodo vsako priložnost, da se postavijo tja, kjer bodo nanje sijali žarki iz nebes.

Moliti moramo tudi v družinskem krogu, predvsem pa ne smemo zanemarjati molitve na samem, saj je življenje duše. Ni mogoče, da bi človek uspeval, če zanemarija molitev. Moliti le v družinskem krogu ali javno ni dovolj. V samoti odpirajmo srce Božjim preiskovalnim očem. Molitev na samem naj sliši samo Bog. Nobeno radovedno uho naj ne sliši bremena teh prošenj. Pri molitvi na samem je duša prosta zunanjih vplivov in vznemirjanja. Mirno, vendar pa goreče išče Boga. Sladek in trajen vpliv bo izviral iz njega, ki vidi na skrivnem in čigar uho je odprto molitvi, ki prihaja iz srca. S tiho in preprosto vero duša vzdržuje zvezo z Bogom in zbira žarke božanske luči, ki ji dajejo krepkost in zdržljivost v boju s Satanom. Bog je naš stolp moči.

Moli na samem, a tudi pri vsakdanjem delu pogosto dvigaj svoje srce k Bogu. Tako je Enoh hodil z Bogom. Takšne tihe molitve se dvigajo kakor dragoceno kadilo pred prestol milosti. Satan ne more premagati človeka, čigar srce je tako utrjeno v Bogu.

Ni ne časa ne prostora, ki ne bi bil primeren za pošiljanje prošenj k Bogu. Nič nam ne more preprečiti, da ne bi srca posvetili Bogu v duhu goreče molitve. Tudi sredi uličnega hrupa ali pri vsakdanjem delu lahko pošljemo prošnjo k Bogu in ga prosimo za božansko vodstvo, kakor je naredil Nehemija, ko je prišel s svojo prošnjo pred kralja Artakserksa. Kjer koli smo, lahko vzdržujemo skrivno zvezo. Neprestano imejmo odprta vrata srca in vabimo Jezusa, naj pride ter se vseli vanj kot nebeški gost.

Četudi je ozračje okrog nas še tako pokvarjeno, nam ni potrebno vdihavati tega zastrupljenega zraka, ampak lahko živimo v čistem ozračju nebes. Če svoje srce dvigamo k Bogu v iskreni molitvi, lahko zapremo vrata vsakršnim nečistim predstavam in nesvetim mislim. Tisti, ki so odprli svoje srce Božjemu blagoslovu in pomoči, bodo živeli v svetejšem ozračju od pozemskega in bodo v neprestanem občestvu z nebesi.

Jasneje moramo poznati Jezusa in popolneje razumeti vrednost večnih reči. Lepota svetosti mora napolniti srca Božjih otrok. Da pa bi se to uresničilo, moramo prositi za božansko razodetje nebeških stvari.

Dvignimo naše duše kvišku, da Bog vlije vanje dih nebeškega ozračja. Živimo lahko tako blizu Boga, da se v vsaki nepričakovani skušnjavi naše misli tako naravno obrnejo k njemu, kakor se cvetica obrne k soncu.

Zaupajte Bogu svoje potrebe, veselje, žalosti, skrbi in bojazni. Ne morete ga preobremeniti; ne morete ga utruditi. On, ki je preštel lase na vaši glavi, ni ravnodušen do potreb svojih otrok. "Kajti bogat v usmiljenju je Gospod in milosrčen."¹⁴⁾ Njegovo ljubeče srce je ganjeno ob naši žalosti, četudi samo govorimo o njej. Povejmo mu vse, kar vznemirja naš um. Nič ni pretežno nositi Bogu, ki vzdržuje ves svet in gospoduje vsemu veselju. Nič mu ni nepomembno in ničesar ne prezre, kar zadeva naš mir. Naša življenjska izkušnja nima tako temnega poglavja, da ga On ne bi prebral, in ne težave, ki je ne bi mogel rešiti. Njemu ne uide nobena nesreča najmanjšega med njegovimi otroki, skrb, ki muči njegovo dušo, niti veselje. Nobena iskrena molitev ni izrečena, da je naš nebeški Oče ne bi slišal ali se takoj zanimal zanjo. "On ozdravlja potrte v srcu in obvezuje njih rane."¹⁵⁾ Odnos med Bogom in vsako dušo je tako svojstven in popoln, kakor da ni nikogar drugega na zemlji, za kogar naj budno skrbi, in kakor da je samo zaradi njega daroval svojega ljubljenega Sina.

Jezus je rekel: "Tisti dan boste v mojem imenu prosili; in ne pravim vam, da bom jaz prosil Očeta za vas. Zakaj Oče sam vas ljubi, ker ste vi mene ljubili."¹⁶⁾ "Jaz sem izvolil vas ... da vam da Oče, kar koli boste prosili v mojem imenu."¹⁷⁾ Toda moliti v Jezusovem imenu pomeni mnogo več, kakor omenjati njegovo ime samo v začetku in na koncu molitve. Moliti moramo v Jezusovem smislu in duhu, ob tem pa verovati v njegove obljube in se zanašati na njegovo milost ter delati njegova dela.

Bog od nas ne zahteva, naj postanemo puščavniki ali menihi in se tako popolnoma ločimo od sveta, da bi se posvetili njegovi službi češčenja. Življenje mora biti podobno Kristusovemu — med gorami in množicami. Kdor samo moli in nič ne dela, bo kmalu prenehal moliti ali pa bodo njegove molitve postale le prazna navada. Brž ko se ljudje ločijo od družabnega življenja, od krščanskih dolžnosti in nošenja križa, brž ko prenehajo resno delati za svojega Gospodarja, ki je marljivo delal zanje, nimajo več za kaj moliti in nimajo spodbude za posvečenje. Njihove molitve postanejo osebne in sebične. Ne morejo moliti za potrebe človeštva ali prositi za moč sodelovanja pri vzpostavljanju Kristusovega kraljestva.

Izgubo trpimo, če zanemarjamo prednost, da bi se skupaj z drugimi krepčali in spodbujali k službi Bogu. Resnice Božje besede izgubljajo v naših mislih jasnost in pomembnost. Naše srce ni več razsvetljeno in spodbujeno z njihovim posvečujočim vplivom, naša duhovnost pa slabi. V krščanskem druženju bomo mnogo izgubili zaradi pomanjkanja krščanskega sočutja do drugih. Kdor se zapre vase, ne opravlja službe, ki mu jo je določil Bog. Pravilno negovanje družbenih prvin v naši naravi nas napravi sočutne z drugimi in je sredstvo razvoja in moči za službo Bogu.

Če bi se kristjani družili med seboj in se pogovarjali o Božji ljubezni in dragocenih odrešilnih resnicah, bi se njihovo srce osvežilo ter bi krepili drug drugega. Če se vsak dan trudimo bolj spoznati svojega nebeškega Očeta in doseči nove izkušnje njegove milosti, se bo v nas prebudila tudi želja, da bi govorili o njegovi ljubezni. Ko tako delamo, se bo naše srce navdušilo in ohrabilo. Če bi več mislili in govorili o Jezusu, a manj o sebi, bi bolj čutili njegovo navzočnost.

Če bi samo tolikokrat pomislili na Boga, kolikor dokazov prejmemo o njegovi skrbi za nas, bi morali vedno misliti nanj in se veseliti, da lahko govorimo o njem in ga slavimo. O minljivih rečeh radi govorimo, ker nas zanimajo. Govorimo o svojih prijateljih, ker jih ljubimo. Naše veselje in bolečine so tesno povezane z njimi. Toda neskončno večji razlog imamo, da ljubimo Boga bolj

kakor svoje pozemske prijatelje. Najbolj naravna stvar na svetu bi morala biti, da ga imamo za prvega v vseh naših mislih, da se pogovarjamo o njegovi dobroti in govorimo o njegovi moči. Bogati darovi, ki nam jih daje, ne bi smeli toliko zaposliti naših misli in ljubezni, da ne bi imeli česa dati Bogu. Neprestano bi nas morali spominjati nanj in nas povezovati z vezmi ljubezni in hvaležnosti nebeškemu Dobrodelniku. Živimo preblizu pozemskih nižav. Povzdignimo svoje oči k odprtim vratom nebeškega svetišča, kjer luč Božje slave odseva s Kristusovega obličja, ki "more tudi popolnoma rešiti tiste, ki se po njem bližajo Bogu".¹⁸⁾

Boga bi morali bolj povelečevati za "njegovo milost in za njegova čudovita dela pri človeških sinovih".¹⁹⁾ Naše pobožnosti naj ne bi sestavljale samo prošnje in prejemanja. Ne razmišljajmo vedno samo o svojih potrebah, nikoli pa o prejetih dobrotah. Nikoli ne molimo preveč, smo pa preveč varčni v svojem zahvaljevanju. Smo stalni prejemniki Božjih milosti, toda kako malo se mu zahvaljujemo, kako malo ga hvalimo in slavimo za vse, kar je naredil za nas.

Gospod je dal Izraelcem v starih časih naslednja navodila, ko se zberejo k bogoslužju: "In tam jejte pred Gospodom, svojim Bogom, ter veselite se vi in vaše rodbine vsega pridelka svojih rok, ki ti ga je blagoslovil Gospod, tvoj Bog."²⁰⁾ Kar delamo na slavo Bogu, moramo narediti z veseljem srcem, s pesmijo hvale in hvaležnosti, ne pa z žalostjo in bridkostjo.

Naš Bog je ljubezniv in usmiljen Oče. Na službo Bogu ne smemo gledati kot na nekaj žalostnega in otožnega. Moralo bi nam biti v veselje častiti Gospoda in imeti delež v njegovem delu. Bog si ne želi, da bi njegovi otroci, za katere je predvidel tako čudovito zveličanje, ravnali tako, kakor da bi bil krut in neprizanesljiv delovodja. Je njihov najboljši prijatelj, in ko se zberejo k bogoslužju, bi bil rad z njimi, da jih blagoslavlja in tolaži ter napolni njihovo srce z veseljem in ljubeznijo. Gospod želi, da bi njegovi otroci našli tolažbo v njegovi službi in več zadovoljstva kakor pa težav v njegovem delu. Želi, da bi vsi, ki ga pridejo častit, odnesli s seboj dragoceno prepričanje o njegovi skrbi in ljubezni. Tako bi se ohrabрили za svoje vsakdanje delo in bi ljubeče ravnali v vsem pošteno in zvesto.

Zbrati se moramo okrog križa. Križani Kristus bi moral biti predmet našega razmišljanja, naših pogovorov in najbolj veselega čustva. Vedno moramo imeti v mislih vsak blagoslov, ki ga prejmemo od Boga. Ko spoznamo njegovo nepopisno ljubezen, moramo biti pripravljeni zaupati vse roki, ki je bila pribita na križ zaradi nas.

Duša se lahko približa nebesom na perutih hvale. Nebeški prebivalci častijo Boga s pesmijo in glasbo, in ko tudi mi izražamo hvaležnost, postaja naša služba podobna službi nebeških čet. "Kdor daruje hvalo, me prav časti,"²¹⁾ pravi Bog. Stopimo pred svojega Stvarnika s spoštovanjem in veseljem, z "zahvalo in glasom psalmov".²²⁾

12. Kaj narediti z dvomom?

Mnoge kristjane, posebno mlade v krščanskem življenju, od časa do časa vznemirjajo namigi k dvomu. V Svetem pismu je napisanih mnogo stvari, ki jih ne morejo razjasniti ali celo razumeti, Satan pa izrablja ravno to, da bi omajal njihovo vero v Sveto pismo kot Božje razodetje. Ti sprašujejo: "Kako naj spoznam pravo pot? Če je Sveto pismo zares Božja beseda, kako naj se osvobodim teh dvomov in zbežnosti?"

Bog nikoli ne zahteva od nas, naj verujemo, ne da bi nam dal zadostni dokaz, na katerem lahko utemeljimo svojo vero. Njegov obstoj, značaj in resničnost njegovih besed so potrjeni s pričevanjem, ki se obrača na naš razum, to pričevanje pa je obilno. Vendar Bog nikoli ni odstranil možnosti za dvom. Naša vera mora temeljiti na pričevanju ne pa na dokazovanju. Tisti, ki želijo

dvomiti, bodo našli za to priložnost; vsi pa, ki zares želijo spoznati resnico, bodo našli dovolj dokazov, na katerih bo lahko počivala njihova vera.

Ni mogoče, da bi omejeni razum popolnoma razumel značaj dejanj Neskončnega. Sveto bitje mora vedno ostati obdano s skrivnostjo tudi najbistrejšemu umu in najbolj izobraženemu človeku. "Moreš li Božjo globokost z umom doseči ali popolnosti Vsemogočnega do dna priti? Višave so to nebeške — kaj hočeš početi? Globočja je nego grob, kaj moreš vedeti?"¹⁾

Apostol Pavel vzklika: "O globočina Božjega bogastva in modrosti in znanja! Kako nedoumne so njegove sodbe in kako nezasledljive njegove poti!"²⁾ Čeravno "ga obdajajo oblaki in tema", sta vendar "pravičnost in sodba podstava njegovemu prestolu".³⁾ Njegovo ravnanje z nami in spodbude, ki ga vodijo pri tem, lahko razumemo toliko, da dojamemo njegovo brezmejno ljubezen in milost, ki sta združeni z neskončno močjo. Od njegovih načrtov lahko razumemo toliko, kolikor je za nas dobro, da vemo, kar pa je več od tega, moramo zaupati vsemogočni roki in srcu, ki je polno ljubezni.

Božja beseda in značaj njenega božanskega Začetnika sta skrivnost, ki ju umrljivi ljudje nikoli ne bomo dokončno razumeli. Prihod greha na svet, Kristusovo učlovečenje, novorojenje, vstajenje in mnoge druge stvari, ki nam jih predstavlja Sveto pismo, so pregloboke skrivnosti, da bi jih človeški razum lahko razložil ali pa celo popolnoma dojel. Nimamo pa vzroka dvomiti o Božji besedi zgolj zato, ker ne moremo razumeti skrivnosti njegove previdnosti. V svetu nas neprestano obdajajo skrivnosti, ki jih ne moremo dognati. Najpreprostejše oblike življenja so težave, ki jih niti najmodrejši filozofi ne morejo razvozlati. Povsod se dogajajo čudeži, ki presegajo moč našega dojetja. Ali naj bomo torej presenečeni, ko tudi v duhovnem svetu najdemo skrivnosti, ki jih ne moremo dognati? Težava leži samo v tem, da je človeški razum šibak in omejen. Bog nam je dal v Svetem pismu dovolj dokazov o božanskem značaju svetih spisov. Zavoljo tega ne smemo dvomiti o njegovi besedi, ker ne moremo razumeti vseh skrivnosti njegove previdnosti.

Tudi apostol Peter pravi, da so v Svetem pismu vrste, "ki je v njih nekaj težko umljivega, kar nevedni in neutrjeni zavijajo ... v svojo pogubo".⁴⁾ Ta težko razumljiva svetopisemska besedila so dvomljivci vzeli za dokaz proti Svetemu pismu; toda kljub takim trditvam so le močan dokaz o njegovem božanskem navdihnjenju. Če nam Sveto pismo ne bi govorilo o Bogu nič več kakor le to, kar lahko razumemo, če bi omejen človeški razum lahko dojel vso njegovo velikost in veličastnost, potem bi Sveto pismo ostalo brez nezmotljivega pečata božanske veljave. Ravno vzvišenost in skrivnost resnic, ki jih razodeva, naj bi spodbujali vero vanj kot v Božjo besedo.

Sveto pismo razodeva resnico tako preprosto in prilagojeno potrebam in željam ljudi, da se mu čudijo in ga občudujejo tudi najbolj izobraženi umi, medtem ko ponižnim in preprostim omogoča najti pot zveličanja. Vendar te preprosto izražene resnice obravnavajo predmete, ki so tako vzvišeni in daljnosežni ter neskončno presegajo moč človeškega dojetja, da jih lahko sprejmemo le zato, ker jih je dal Bog. Tako nam je razodet načrt odrešenja, da lahko vsakdo razume, kaj mora narediti za spokorjenje pred Bogom in vero v Gospoda Jezusa Kristusa, da bi bil zveličan, kakor je to predvidel Bog. Vendar poleg teh tako lahko razumljivih resnic obstajajo skrivnosti, ki zakrivajo njegovo slavo — skrivnosti, ki presegajo preiskujoči um, medtem ko iskrenega iskalca resnice navdajajo s spoštovanjem in vero. Čim bolj ta preiskuje Sveto pismo, tem bolj postaja prepričan, da je beseda živega Boga. Tako se človeški um prikloni pred veličastnostjo božanskega razodetja.

Priznanje, da ne moremo popolnoma razumeti vzvišenih resnic Svetega pisma, pomeni samo pripoznanje, da omejeni človeški razum ni sposoben dojeti Neskončnega. Človek z omejenim človeškim znanjem ne more razumeti namenov Vsevednega.

Dvomljivci in neverniki zavračajo Božjo besedo zato, ker ne morejo dognati vseh njenih skrivnosti; ta nevarnost pa preti tudi njim, ki verujejo v Sveto pismo. Apostol pravi: "Glejte, bratje, da ne bo v kom izmed vas hudobnega srca nevere, ki odpade od živega Boga."⁵⁾ Pravilno je globlje proučevati nauke Svetega pisma in preiskovati "Božje globočine"⁶⁾ v toliki meri, kolikor so razodete v Svetem pismu. "Skrivne reči so Gospoda, našega Boga, a kar je razodetega, naše je in naših otrok vekomaj."⁷⁾ Toda Satanovo delo je popačiti preiskovalne umske moči. Proučevanje svetopisemske resnice se pomeša z ošabnostjo, tako da ljudje čutijo nepotrpežljivost in poraz, če ne morejo kakega svetopisemskega dela razložiti tako, da bi bili zadovoljni. Zanje je preveliko ponižanje priznati, da ne razumejo navdihnenih besed. Niso pripravljeni potrpežljivo čakati, dokler se Bogu ne zdi primerno, da bi jim razodel resnico. Mislijo, da njihova omejena človeška modrost zadostuje, da bi lahko dojel Sveto pismo; ko pa jim to ne uspe, dejansko zanikajo njegovo veljavo. Drži, da mnoge teorije in nauki, za katere se domneva, da izvirajo iz Svetega pisma, nimajo osnove v njegovem nauku in v resnici celo nasprotujejo celotni vsebini navdihnenja. To je mnoge zmedlo in spravilo v dvom. Toda za to ne smemo obdolžiti Božje besede, temveč človeka, ki jo je popačil.

Ko bi ustvarjena bitja mogla popolnoma dojeti Boga in njegova dela, bi tedaj, ko bi to dosegli, ne mogli več nadalje odkrivati resnic in napredovati v znanju. Njihov um ali srce se ne bi več razvijal. Bog ne bi bil več nad vsem, človek, ki bi dosegel vrhunec spoznanja in znanja, pa ne bi več napredoval. Zahvalimo se Bogu, da ni tako. Bog je neskončen; v njem "so skriti vsi zakladi modrosti in spoznanja".⁸⁾ Ljudje bodo vso večnost preiskovali in se učili, pa vendar nikoli ne bodo izčrpali zakladov njegove modrosti, dobrote in moči.

Bog želi, da bi se njegovemu ljudstvu že v tem življenju vedno bolj razodevale resnice Božje besede. Samo na en način se lahko doseže to znanje. Razumevanje Božje besede lahko dosežemo samo z razsvetljenjem Duha, po katerem je bila dana. "Tudi ne ve nihče, kaj je v Bogu, razen le Božji Duh. Kajti Duh vse preiskuje, tudi Božje globočine."⁹⁾ Zveličar je obljubil svojim sledilcem naslednje: "Kadar pa On pride, Duh resnice, vas bo vodil v vso resnico, ... ker od mojega vzame in vam oznani."¹⁰⁾

Bog želi, da človek vadi svoje umske moči, proučevanje Svetega pisma pa bo okrepilo in povzdignilo njegov um bolj kakor katero koli drugo proučevanje. Vendar se varujmo, da bi začeli častiti razum, ki je podvržen človeški slabosti in omejenosti. Če ne želimo, da bi nam Sveto pismo ostalo nejasno, tako da ne bi mogli razumeti niti njegovih najjasnejših resnic, moramo imeti preprostost in vero otroka in biti pripravljeni učiti se in prositi za pomoč Svetega Duha. Občutek Božje moči in modrosti ter lastne nesposobnosti, da bi doumeli njegovo vzvišenost, nas mora navdihniti s ponižnostjo, da odpiramo njegovo besedo s svetim spoštovanjem, kakor da bi stopali v njegovo navzočnost. Ko odpiramo Sveto pismo, mora naš razum priznati njegovo veljavo nad seboj, srce in um pa se morata prikloniti pred velikim JAZ SEM.

Mnoge stvari so na videz težke ali skrivnostne, toda Bog jih bo razjasnil in poenostavil njim, ki prosijo razumevanje od njega. Vendar bomo brez vodstva Svetega Duha vedno v nevarnosti, da bi popačili Sveto pismo ali pa ga napačno razlagali. Mnogokrat ostane branje Svetega pisma brez kakršne koli koristi, v mnogih primerih pa celo povzroči pogubljenje. Če Sveto pismo odpiramo brez spoštovanja in molitve, če naše misli in čustva niso utrjeni na Bogu ali pa se ne ujemajo z njegovo voljo, takrat dvom zamegli naš razum in se med samim proučevanjem Svetega pisma okrepi nevera. Tedaj sovražnik prevzame nadzor nad mislimi in prišepetava napačne razlage. Vse dokler se ljudje v svojih besedah in dejanjih ne trudijo živeti v skladnosti z Bogom, pa naj so še tako izobraženi, so nagnjeni k zmotnemu razumevanju Svetega pisma. Zato ni varno zanesti se na njihove razlage. Kdor gleda, da bi v Svetem pismu našel protislovja, nima duhovnega vpogleda. S takim izkrivljenim pogledom bo našel mnogo povodov za dvom in nevero tudi tam, kjer je sicer zares vse jasno in preprosto.

Pravi vzrok za dvom, četudi ga še tako prikrivajo, je v večini primerov ljubezen do greha. Ošabnemu srcu, ki ljubi greh, niso všeč nauki in prepovedi Božje besede. Ljudje, ki nočejo

poslušati njegovih zapovedi, so pripravljene podvomiti o njihovi veljavi. Da bi prišli do resnice, si moramo iskreno želeli, da bi jo spoznali, in biti v srcu pripravljene, da jo poslušamo. Tisti, ki v tem duhu proučujejo Sveto pismo, bodo našli dovolj dokazov, da je Božja beseda, in razumeli bodo resnice, ki jih bodo zmodrile za zveličanje.

Kristus je rekel: "Če kdo hoče njegovo voljo izpolnjevati, razpozna, je li ta nauk iz Boga ali če jaz sam od sebe govorim."¹¹⁾ Namesto da dvomite in dlakocepitate o tem, česar ne razumete, morate živeti v luči, ki vas že razsvetljuje, pa boste prejeli večjo luč. Po Kristusovi milosti izvršite vsako dolžnost, ki vam je jasno razodeta, pa boste sposobni razumeti in izvršiti tudi tiste, o katerih sedaj dvomite.

Obstaja dokaz, ki je dostopen vsem, tako najbolj izobraženim kakor tudi najbolj preprostim. To je dokaz izkušnje. Bog nas vabi, naj sami preizkusimo resničnost njegove besede, resnico njegovih obljub. On nas vabi: "Okusite in vidite, kako dober je Gospod."¹²⁾ Namesto da se zanašamo na besede drugih, moramo sami okusiti. Bog pravi: "Prosimo in prejmete."¹³⁾ Njegove obljube se bodo izpolnile. Nikdar se niso izneverile in se tudi nikdar ne bodo. Če se približamo Jezusu in se v polnosti veselimo njegove ljubezni, se bosta naš dvom in tema razpršila v luči njegove navzočnosti.

Apostol Pavel pravi, da nas je Bog "rešil iz oblasti teme in nas prestavil v kraljestvo Sina svoje ljubezni".¹⁴⁾

Kdor koli je prešel iz smrti v življenje, "je potrdil, da je Bog resničen".¹⁵⁾ On lahko priča: "Potreboval sem pomoč in jo našel v Jezusu. Bila mi je zadoščena vsaka potreba. Moja lačna duša je bila nasičena. Sveto pismo je sedaj zame razodetje Jezusa Kristusa. Ali sprašujete, zakaj verujem v Jezusa? Zato, ker je On zame božanski Zveličar. Zakaj verujem v Sveto pismo? Ker sem spoznal, da mi iz njega govori Božji glas." Sami v sebi lahko imamo pričevanje, da je Sveto pismo resnično in da je Kristus Božji Sin. Vemo, da se ne ravnamo po modro izmišljenih basnih.

Peter opominja svoje brate: "Temveč rastite v milosti in spoznanju našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa."¹⁶⁾

Če Božje ljudstvo raste v milosti, bo vedno jasneje razumelo njegovo besedo. V njenih svetih resnicah bodo razločevali novo luč in lepoto. To se je izkazalo za resnico v zgodovini cerkve vseh časov in se bo nadaljevalo do konca. "Pravičnikov pot je kakor luč zore, ki sveti bolj in bolj do popolnega dne."¹⁷⁾

Z vero lahko gledamo v prihodnost in se oprimemo Božje obljube za umski razvoj, človeške sposobnosti pa se bodo združile z božanskimi in vse naše duševne moči se bodo neposredno povezale z Virom luči. Lahko se veselimo, ker nam bo Bog v svoji previdnosti razložil vse, kar nas je begalo, in stvari, ki smo jih težko razumeli, bodo pojasnjene. Kar danes naš omejeni razum vidi samo kot neskladnost in razbite namene, bomo takrat videli kakor najbolj popolno in čudovito skladnost. "Kajti sedaj vidimo še skozi zrcalo kakor v uganki, takrat pa bomo z licem v lice; sedaj spoznavam le nekoliko, takrat pa spoznam popolnoma, kakor sem bil tudi jaz spoznan."¹⁸⁾

13. Veselje v Gospodu

Božji otroci so poklicani za Kristusove predstavnike, da bi svetu razodeli Gospodovo dobroto in milost. Kakor nam je Jezus razodel resnični Očetov značaj, tako moramo tudi mi razodeli Kristusa svetu, ki ne pozna njegove nežne in usmiljene ljubezni. "Kakor si mene poslal na svet," je rekel Jezus, "sem poslal tudi jaz nje na svet. Jaz v njih in ti v meni ... da spozna svet, da si me ti poslal."¹⁾ Apostol Pavel pravi Jezusovim učencem: "Ker se kažete, da ste Kristusov list, ki ga poznajo in bero vsi ljudje."²⁾ Jezus v vsakem svojem otroku pošilja pismo temu svetu. Če ste Kristusov sledilec, On v vas pošilja pismo družini, ulici in kraju, v katerem živite. V vas prebivajoči Jezus želi po vas govoriti srcem tistih, ki ga še ne poznajo. Mogoče ne bero Svetega pisma ali pa ne slišijo glasu, ki jim govori z vsake njegove strani; ne vidijo Božje ljubezni v njegovih delih. Toda če ste pravi Jezusov predstavnik, bodo morda po vas spoznali nekaj Božje dobrote, ga vzljubili in mu začeli služiti.

Kristjani so določeni za nosilce luči na poti v nebesa. Svetu morajo odsevati luč, ki sveti nanje s Kristusa. Njihovo življenje in značaj bi morala biti takšna, da si bodo drugi po njihju pravilno predstavljali Kristusa in njegovo službo.

Če predstavljamo Kristusa, bomo njegovo službo prikazali tako privlačno, kakršna dejansko je. Kristjani, ki so žalostni in čemerni ter se pritožujejo in godrnjajo, drugim napačno prikazujejo Boga in krščansko življenje. Dajejo vtis, da Bogu ni všeč, če so njegovi otroci srečni, in tako lažno pričajo o nebeškem Očetu.

Satan se veseli, kadar Božje otroke zapelje v nevero in obup. Vesel je, ko vidi, da nimamo zaupanja v Boga in dvomimo o njegovi pripravljenosti in moči, da nas reši. Uživa, če mislimo, da nam Gospod želi s svojo previdnostjo škodovati. Satanovo delo je prikazati Gospoda neusmiljenega in brez sočutja. Preobrača resnico o njem. Naše misli napolnjuje z lažnimi predstavami o Bogu; mi pa namesto, da bi razmišljali o resnici o našem nebeškem Očetu, prepogosto razmišljamo o Satanovih napačnih predstavah in sramotimo Boga s svojim nezaupanjem in godrnjanjem zoper njega. Satan vedno poskuša krščansko življenje narediti otožno. Želi ga prikazati kot naporno in težavno; če pa kristjan s svojim življenjem kaže tako verovanje, potem s to nevero samo podpira Satanovo laž.

Mnogi se med hojo po življenjski poti nenehno ukvarjajo s svojimi napakami, spodrsljaji in razočaranji, zato je njihovo srce žalostno in malodušno. Ko sem bila v Evropi, mi je pisala neka sestra, ki je bila globoko potrta, ker je tako ravnala, in me je prosila za nekaj spodbudnih besed. Naslednjo noč, potem ko sem prebrala pismo, se mi je sanjalo, da se sprehajam po vrtu, nekdo, ki je bil videti kakor lastnik vrta, pa me je vodil po stezah. Nabirala sem cvetje in uživala v prijetnem vonju. Tedaj me je sestra, ki je hodila ob meni, opozorila na grdo trnje, ki jo je oviralo pri hoji. Zaradi tega je godrnjala in se žalostila. Ni hodila po poti za vodnikom, temveč je zavila s poti in hodila po beli resi in trnju. "Ali ni škoda," je tarnala, "da ta čudoviti vrt kviri trnje?" Vodnik pa ji je odgovoril: "Pusti pri miru trnje, ki te samo bode. Nabiraj vrtnice, lilije in nageljne."

Mar niste v svoji izkušnji imeli tudi vedrih trenutkov? Ali niste doživljali dragocenih obdobij, ko je vaše srce drhtelo od veselja, ker ste se odzvali Božjemu Duhu? Mar ne boste našli lepih trenutkov, če se ozrete v pretekla poglavja svojega življenja? Ali ne rastejo ob vaši poti na vsakem koraku Božje obljube kakor dišeče cvetje? Mar ne boste dovolili, da njihova lepota in sladkost napolnita vaše srce z veseljem?

Bela resa in trnje vas bosta samo zbodla in ranila; če zbirate samo to in to izročate drugim, ali potem ne zaničujete Božje dobrote in tudi druge zavajate s steze življenja?

Ni modro zbirati iz preteklega življenja neprijetne spomine, krivice in razočaranja, potem pa o njih govoriti in stokati zaradi njih, dokler popolnoma ne izgubimo poguma. Duša, ki je izgubila pogum, je napolnjena s temo; iz svojega srca je izgnala Božjo luč in zasenčuje pot drugim.

Zahvalimo se Bogu za svetle trenutke, ki nam jih je dal. Zberimo vsa blagoslovljena zagotovila njegove ljubezni, da bi jih venomer gledali pred seboj. Bog želi, da bi razmišljali o naslednjih prizorih: Kako je Božji Sin zapustil prestol svojega Očeta in svoje božanstvo učlovečil, da bi človeka rešil Satanove moči; o njegovi zmagi za nas, s katero nam je odprl nebesa ter človeškemu pogledu razodel prostore, kjer Božanstvo razodeva svojo slavo; o rešitvi padlega rodu iz prepada pogube, v katerega ga je pahnili greh; o vzpostavljanju zveze med človekom in večnim Bogom; o vernikih, ki so zdržali božanski preizkus po veri v našega Odrešenika, bili oblečeni v Kristusovo pravičnost in se dvignili do njegovega prestola.

Ko se zdi, da dvomimo o Božji ljubezni in ne zaupamo v njegove obljube, sramotimo Boga in žalimo njegovega Svetega Duha. Kako bi se počutila mati, če bi se njeni otroci neprestano pritoževali čeznjo, da jim ne želi dobrega, čeravno je vse svoje življenje preživela v prizadevanju za njihovo blaginjo in jim priskrbela vse udobje? Denimo, da dvomijo o ljubezni svoje matere — s tem bi strli njeno srce. Kako bi se počutil kateri koli roditelj, če bi njegovi otroci tako ravnali z njim? Kaj pa potem misli o nas naš nebeški Oče, ko dvomimo o njegovi ljubezni, ki ga je vodila, da je dal edinorojenega Sina, da bi mi imeli življenje? Apostol piše: "On, ki lastnemu Sinu ni prizanesel, temveč ga je dal za nas vse, kako ne bo tudi z njim nam vsega podaril."³⁾ In vendar koliko ljudi govori, če ne z besedami, pa z dejanji: "Gospod mi tega ni namenil. Morda ljubi druge, toda mene ne."

Takšne misli vam škodujejo, saj vsaka izgovorjena beseda dvoma vabi Satana, da vas skuša; v vas utrjuje nagnjenje k dvomu in od vas prežene Božje angele, ki vam služijo. Ko vas Satan skuša, ne izgovorite nobene dvomljive ali mračne besede. Če poslušate njegova prišepetavanja, se bo vaše srce napolnilo z nezaupanjem in uporniškimi dvomi. Če pa še izrazite svoje občutke, bo vsak izražen dvom ponovno vplival ne le na vas, marveč bo kakor seme pognal korenine in obrodil sad v življenju drugih. Tako ne bo mogoče preprečiti uničevalnega vpliva vaših besed. Vi se boste sčasoma rešili Satanove skušnjave in pasti, toda drugi, ki jih je omajal vaš vpliv, se morda nikoli ne bodo mogli orestiti nevere, v katero ste jih napeljali. Kako pomembno je torej, da govorimo samo to, kar daje duhovno moč in življenje!

Angeli poslušajo, da bi slišali, kakšno poročilo dajete svetu o svojem nebeškem Učitelju. Pogovarjajte se o njem, ki živi, da se poteguje za vas pred Očetom. Ko se rokujete s prijateljem, naj iz vašega srca in ust izhaja hvalnica Bogu. To bo tudi prijateljeve misli usmerilo k Jezusu.

Vsi imamo preizkušnje in težave, ki jih težko prenašamo, in skušnjave, ki se jim težko upremo. O svojih težavah ne govorite umrljivim prijateljem, marveč jih v molitvi izročite Bogu. Postavite si pravilo, da nikdar ne boste izgovorili niti ene besede dvoma ali malodušnosti. Mnogo lahko prispevate k temu, da z besedami upanja in svetega veselja razveselite življenje drugih in jih podprete v njihovih prizadevanjih.

Marsikateri pogumen človek je boleče obremenjen s skušnjavami in je v nevarnosti, da bo premagan v boju s samim seboj in s hudobnimi silami. Ne jemljite mu poguma v njegovem hudem boju. Spodbujajte ga z besedami, ki ga bodo ohrabile in okrepile na njegovi poti. Tako bo iz vas žarela Kristusova luč. "Zakaj nihče vas ne živi sebi."⁴⁾ Naš vpliv, ki se ga morda niti ne zavedamo, bo spodbudil in okrepil druge ali pa jim bo odvzel pogum in jih ločil od Kristusa in resnice.

Mnogi si napačno predstavljajo Kristusovo življenje in značaj. Mislijo, da je bil brez toplote in vedrine ter resen, strog in otožen. V mnogih primerih je celotna verska izkušnja obarvana s temi temačnimi podobami.

Pogosto je omenjeno, da je Jezus jokal, ne vemo pa, ali se je kdaj tudi smejal. Res je bil naš Zveličar mož bolečin, poznal je žalost, saj je bilo njegovo srce odprto za vse človeško gorje. A čeprav je bilo njegovo življenje samoodpovedi obsenčeno z bolečino in skrbjo, njegov duh vendar ni klonil. Njegov obraz ni kazal žalosti ali nejevolje, temveč vedno spokojno vedrino. Njegovo srce je bilo izvir življenja, in kamor se je podal, je nosil s seboj mir, spokojnost, veselje in blaženost.

Naš Zveličar je bil zelo resen in se ni šalil, vendar ni bil nikdar otožen in čemerren. Življenje ljudi, ki ga posnemajo, bo napolnjeno z resnimi načrti; imeli bodo močan čut za osebno odgovornost. Lahkomiselnost bo izginila; ne bo več razbrzdanega veselja in grobih šal, ker Jezusova vera daje mir kakor reka. Ne gasi luči veselja, ne omejuje veselosti in ne zagrinja z oblaki sončnega nasmejanega obraza. Kristus ni prišel, da bi mu služili, marveč da bi služil; in če v srcu vlada njegova ljubezen, se bomo ravnali po njegovem zgledu.

Vse dokler bomo mislili vedno samo na neljubeznivo in krivično ravnanje drugih ljudi, nam ne bo mogoče, da bi jih tako ljubili, kakor Kristus ljubi nas. Če pa se naše misli ukvarjajo s čudovito Kristusovo ljubeznijo in usmiljenjem do nas, se bo isti duh izlil tudi na druge. Ljubiti in spoštovati se moramo med seboj ne glede na napake in pomanjkljivosti, ki jih ne moremo spregledati. Gojiti moramo ponižnost in nezaupanje vase ter potrpežljivo prenašati pomanjkljivosti drugih. To bo ubilo vsakršno ozkosrčno sebičnost in povzročilo, da bomo radodarni in velikodušni.

Psalmist pravi: "Upaj v Gospoda in delaj dobro, prebivaj v deželi in goji zvestobo."⁵⁾ "Upaj v Gospoda." Vsak dan ima svoja bremena, skrbi in težave. Kako hitro smo pripravljene govoriti o težavah in skušnjavah, ko se srečamo. Koliko skrbi nam je tako vrinjenih; kolikim strahotam popustimo; kolikokrat govorimo o bremenu svojih skrbi, da utegne kdo pomisliti, da nimamo usmiljenega in ljubečega Zveličarja, ki je vedno pripravljen uslišati naše molitve in nam priskočiti na pomoč ob vsakem času in v vsaki potrebi.

So ljudje, ki živijo v večnem strahu in si ustvarjajo nepotrebne skrbi. Vsak dan so obdani z znamenji Božje ljubezni in se veselijo darov njegove previdnosti, pa vendar spregledajo navzoče blagoslove. Vedno mislijo na neprijetnosti in se boje, da jih bodo doletele. Ko pa zares pride kakšna težava, pa čeprav je majhna, tako zaslepi njihove oči, da ne vidijo številnih stvari, za katere bi morali biti hvaležni. Namesto da bi jih stiske pritegnile k Bogu, edinemu viru pomoči, jih ločijo od njega, ker v njih povzročajo nemir in godrnjanje.

Ali je torej dobro, da živimo v taki neveri? Zakaj bi bili nehvaležni in nezaupljivi? Jezus je naš prijatelj; vsa nebesa skrbijo za našo blaginjo. Ne smemo dovoliti, da bi nas vsakdanje stiske in težave vznemirile in nagubale naše čelo. Če to dovolimo, se bo vedno našlo kaj, kar nas bo mučilo in težilo. Ne ukvarjajmo se s skrbmi, ker nas bodo samo vznemirjale in nam grenile življenje, ne bodo nam pa pomagale opraviti s skušnjavami.

Če vas doletijo težave pri delu, če se vam prihodnost zdi vse temnejša in vam preti izguba — vendar ne obupajte; zvrnite skrb na Boga, ostanite mirni in razpoloženi. Molite za modrost, da bi lahko taktično opravljali svoje posle in se tako izognili izgubam in nesreči. Prizadevajte si z vsemi močmi doseči ugodne uspehe. Jezus nam je obljubil svojo pomoč, toda ne brez našega truda. Ko naredite vse, kar lahko, naslanjajoč se na svojega nebeškega Pomočnika, z veseljem sprejmite izid.

Ni Božja volja, da bi njegovi otroci živeli obremenjeni s skrbmi. Vendar nas naš Gospod ne zavaja. Ne pravi nam: "Ne bojte se; na vaši življenjski poti ni nevarnosti." Ve, da nas čakajo skušnjave in nevarnosti, in temu primerno iskreno ravna z nami. Nima namena, da bi nas vzel s sveta, ki je poln greha in hudega, marveč nam ponuja zanesljivo pribežališče. Za učence je molil: "Ne prosim, da jih vzemi s sveta, ampak da jih obvaruj zlega."⁶⁾ Njim pa je rekel: "Na svetu imate bridkost; ali srčni bodite, jaz sem svet premagal."⁷⁾

V svoji pridigi na Gori blagrov je Kristus z dragocenimi nauki poučil svoje učence o nujnosti zaupanja v Boga. Ti nauki so namenjeni za spodbudo Božjim otrokom vseh časov in so torej tudi v našem času polni pouka in tolažbe. Zveličar je opozoril svoje sledilce na ptice pod nebom, ki žvrgolijo hvalnice, ne da bi skrbele za svoje potrebe. "Ne sejejo in ne žanjejo," in vendar vzvišeni Oče skrbi za njihove potrebe. Zveličar sprašuje: "Mar niste veliko več od njih?"⁸⁾ Vzvišeni skrbnik ljudi in živali odpira svojo roko in vzdržuje vse svoje stvarstvo. Tudi na ptice pod nebom ni pozabil. Res jim ne daje hrane v kljun, toda skrbi za vse njihove potrebe. Same si morajo zbirati zrnje, ki jim ga nasuje. Same si morajo priskrbeti snov za gnezdo. Hraniti morajo svoje mladiče. Vendar s hvalnico opravljajo svoje delo, ker "vaš nebeški Oče jih živi". "Mar niste vi veliko več od njih?" Mar vi kot razumni in duhovni častilci nimate večje vrednosti od ptic pod nebom? Mar ne bo Začetnik našega telesa, Vzdrževalec našega življenja, On, ki nas je ustvaril po božanski podobi, skrbel tudi za naše potrebe, če mu le zaupamo?

Kristus je opozoril svoje učence na cvetice, ki rastejo in cvetijo na polju in so tako razkošne v svoji preprosti lepoti, ki jim jo je podaril nebeški Oče kot izraz svoje ljubezni do človeka. Rekel je: "Poglejte lilije na polju, kako rastejo."⁹⁾ Lepota in preprostost teh cvetic daleč presega Salomonov blišč. Najdragocenejšo oblačilo, ki ga lahko naredi spretna umetniška roka, se ne more primerjati z naravno ljubkostjo in razkošno lepoto cvetic, ki jih je ustvaril Bog. Jezus sprašuje: "Če pa travo na polju, ki danes stoji in jo jutri vržejo v peč, Bog tako oblači, mar ne bo mnogo bolj vas, maloverni?"¹⁰⁾ Če Bog, božanski Umetnik, daje nežne in različne barve navadnemu cvetju, ki uvene v enem dnevu, mar ne bo veliko bolj skrbel za tiste, ki jih je ustvaril po svoji podobi? S tem naukom Kristus graja zaskrbljeno misel nevernega srca, ki je napolnjeno s skrbjo in dvomom.

Gospod želi, da bi bili vsi njegovi otroci srečni, mirni in poslušni. Jezus pravi: "Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem; ne dajem vam ga jaz, kakor ga daje svet. Ne bodi vam srce plašno in boječe."¹¹⁾ "To sem vam povedal, da moja radost ostaja v vas in da se vaša radost dopolni."¹²⁾

Sreča, ki jo iščemo iz sebičnih nagibov izven poti naših dolžnosti, je nestalna, spremenljiva in minljiva; hitro izgine, za seboj pa pušča v srcu občutek osamljenosti in žalosti; toda služba Bogu prinaša radost in zadovoljstvo. Kristjan ni prepuščen hoji po negotovih poteh; ni prepuščen ničevim in žalostnim razočaranjem. Čeprav nimamo zadovoljstev tega življenja, lahko veselo gledamo na življenje v večnosti.

Kristjani se že tukaj na zemlji lahko veselijo zveze s Kristusom; lahko imajo luč njegove ljubezni in stalno tolažbo njegove navzočnosti. Vsak korak v življenju nas lahko pripelje bliže k Jezusu, lahko nam daje globljo izkušnjo o njegovi ljubezni in nas za korak približa k blaženi domovini miru. Zato ne odvrzimo svojega zaupanja, imejmo trdno zaupanje, trdnejše kakor kdaj prej. "Doslej nam je pomagal Gospod,"¹³⁾ in pomagal nam bo do konca. Glejmo na veličastne pomnike, ki stoje kot priče tega, kar je naredil Gospod, da bi nas potolažil in iztrgal iz rok uničevalca. Živo se spominjamo mnogih dokazov milosti, ki nam jih je pokazal Bog; solz, ki jih je obrisal; bolečin, ki jih je ublažil; težav, ki jih je odstranil; strahu, ki ga je pregnal; potreb, ki nam jih je zadovoljil; in blagoslovov, s katerimi nas je obdaril — tako se okrepimo za vse, kar nas še čaka na ostanku naše romarske poti.

Ne moremo drugače, kakor pa pričakovati nove težave v bližajočem se spopadu, vendar lahko gledamo na prihodnost kakor na preteklost in izjavimo: "Doslej nam je pomagal Gospod." Kajti On pravi: "In kakršni tvoji dnevi, taka bodi tvoja moč."¹⁴⁾ Skušnjave, ki jih moramo zdržati, ne bodo presegle moči, ki nam bodo dane. Zato delajmo pogumno tam, kjer smo, in verujmo, da bomo v vseh skušnjavah dobili pomoč, ki bo ustrezala našim težavam.

Božjim otrokom se bodo kmalu na stežaj odprla nebeška vrata in do njihovih ušes bodo prodrle kakor najveličastnejša glasba besede, ki jih bo izgovoril Kralj slave: "Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, podedujte kraljestvo, ki vam je pripravljeno od ustanovitve sveta."¹⁵⁾

Tedaj bodo odrešenci z dobrodošlico pozdravljeni v domu, ki jim ga pripravlja Jezus. Njihova družba tam ne bodo hudobneži s tega sveta: lažnivci, malikovalci, nečistniki in neverniki; družili se bodo s tistimi, ki so premagali Satana in z božansko milostjo izoblikovali popoln značaj. Vsako nagnjenje h grehu, vsako nepopolnost, ki jih muči tukaj, je odstranila Kristusova kri, dana pa sta jim bili popolnost in sijaj njegove slave, ki daleč prekašata sončni sijaj. Iz njih bosta izžarevala moralna lepota in popolnost Kristusovega značaja, kar je mnogo vrednejše od vsega zunanjega blišča. Zato stojijo brez madeža pred velikim belim prestolom in so deležni angelskega dostojanstva in prednosti.

“Kaj bo človek dal v zameno za svojo dušo”¹⁶⁾ glede na to slavno dediščino, ki je lahko njegova? Mogoče je siromak, vendar ima bogastvo in dostojanstvo, ki mu ga svet ne more dati. Duša, ki je odrešena in očiščena greha ter z vsemi plemenitimi močmi posvečena službi Bogu, ima neprecenljivo vrednost; nad enim odrešencem vlada v nebesih veselje v navzočnosti Boga in svetih angelov, veselje, ki se izraža v pesmih svetega zmagoslavja.